N:R 21. ÅRG. 23. 1 NOVEMBER 1918. PREN.-PRIS 1: 75

以便以設耳

KINA-MISSIONS-TIDNINGEN "SINIMS LAND"

耶和華以拉

EBENEZER HERREN FORSER

UTGIVARE: *KOMMITTÉN FÖR SVENSKA MISSIONEN I KINA.*

EN KINESISK STORMANS BEGRAVNING.

»DE SKOLA KOMMA FRÅN ÖSTER OCH VÄSTER.»

Föredrag av missionär *V. Wester* i K. F. U. M:s hörsal, Stockholm, vid S. M. K:s årsmöte

II.

Ett tredje resultat av missionsarbetet i Kina är de många stora kristna församlingarna. Vid 1916 års slut funnos omkr. en halv miljon omvända, nära 200,000 skolbarn, som åtnjuta undervisning i kristna skolor och över 20,000 kinesiska medhjälpare, män och kvinnor, som utföra ett troget, hängivet arbete för sin Mästare. Även detta är ett anmärkningsvärt och glädjande resultat.

För min egen del har jag haft den stora förmånen att vara med och se, huru Guds församling på många ställen kommit därhän, att man samlats till konferenser för det andliga livets fördjupande. Det sista, jag fick vara med om, innan jag lämnade Kina, var just en sådan konferens. De flesta av missionsvännerna torde känna till den kinesiske pastorn Ding Li-mei. Han besökte på vårt fält några platser och hade sådana konferenser.

Vidare har jag i Tientsin och Peking sett tusentals unga studerande samlas dag efter dag för att höra evangelii predikan.

Ett stort resultat i och för sig är ju att se en avgudadyrkande kines omvänd till levande Gud. Jag kommer så väl ihåg, vad missionär Folke sade, när jag för många år sedan i hans sällskap reste inåt Kina: »Mer än någonting annat förundrar det mig, att en enda kines kan bliva omvänd till Gud.» Jag lärde med åren förstå detta uttalande. För en kines, bunden, som han är, i mångtusenåriga bojor, av nedärvd avgudadyrkan och vidskepelse, är det i sanning icke lätt att bliva en kristen. Men jag prisar Herren för de stora skaror, jag fått se, vilka i likhet med den blinde mannen kunna bekänna: »Ett vet jag — att jag var blind och nu ser.» Kanske de icke så noga veta, hur det gått till, men *att* det skett, veta de. För många år sedan var det en 84-års gammal kvinna, mycket inskränkt och okunnig — oförmögen bl. a. att lära sig ett enda skrivtecken — som jag hade den stora förmånen att få döpa. När vi vid dopförhöret gjorde henne några frågor angående den kristna tron svarade hon: »Ni skall inte fråga mig något sådant. Jag är så gammal och okunnig. Sådant kan jag inte redogöra för. Men *jag vet, att jag tror på Jesus. Jag vet, att jag tror på den levande Guden. Jag vet det* men kan inte förklara det.» Att se sådana, som bestämt veta med sig, att de äro födda på nytt, det är ett resultat, även det, av missionsarbetet.

Vi hörde nyss i årsberättelsen nämnas att flertalet av våra kapell på missionsfältet äro för små. Detta är sant, och det är i sanning ett glädjande resultat av missionsarbetet. Vi-

dare omnämndes ock den stora evangelisationskampanjen förra året. och de uppmuntrande utsikterna i missionsarbetet. Är icke allt detta stora resultat av de gångna årens bemödanden?

I Luk. 13: 29 läsa vi: »De skola komma från öster och väster och från norr och söder och sitta till bords i Guds rike.» Det är det stora slutresultatet. »De skola komma från *öster*». Från väster ock, det är sant, och jag hoppas, att vi alla på den dagen skola vara med, vi som kalla oss västerlänningar. Men Herren har sagt, att de skola komma från öster. Är det icke, som kunde vi redan höra bruset av skarorna, när de komma tågande i miljoner från den stora österländska kontinenten, från Japan, Korea, Mongoliet, Mandschuriet, Tibet, Indien? *Men ock från Kina.* Antalet troende kineser beräknas f. n. till omkring en halv miljon. Det är de nu levande. Men jag tänker också på alla dessa, som under de gångna 111 åren gått in i sin Herres härlighet. Det är ingen liten skara, och Herren håller alltfort på att samla in den mognande skörden. Han sade till sina lärjungar: »Lyften upp edra ögon och beskåden fälten, huru de redan vitna till skörd.» Om jag kunde, skulle jag i tankarna föra eder ut till Kina för att se förhållandena där i missionshänseende. Det är verkligen, såsom lantmännen stundom säga: »Säden är övermogen och håller på att rasa ut: Vem skall samla in den mogna skörden?

Det var för många år sedan i Peking en lappskomakare, som satt i sin butik med sitt arbete och fick höra en kolportör gå förbi och sälja traktater. Sådana äro tryckta på stora pappersark, och säljas av Bibelsällskapet otroligt billigt. Mannen tyckte, det var ett billigt omslagspapper och köpte en bunt för en obetydlig slant men icke för att läsa utan använda till omslagspapper. En dag kom en landtman för att hämta ett par skor och fick dem inslagna i ett sådant där papper. När han kom hem, vecklade han försiktigt upp det och läste, vad som stod därpå. Han läste om och om igen, och genom vad han läste blev han omvänd från hedendomen till levande Gud. Det finnes sista, som skola bliva de första.

I ett brev, som sändes från vårt fält förra hösten, skrev en missionär om ett tillfälle, då omkring ett hundratal kineser döptes på en gång. Han säger bl. a., att av dessa var det fyra män, som utan andra mänskliga medel kommit till tro på Gud, än genom läsningen av böcker och traktater, som de köpt eller fått av bibelkolportörer. »De sista varda de främsta.»

Här hemma sitta vi och bliva, såsom man sagt, genompredikade. Vi få höra Guds ord i överflöd. Skola vi alla vara med på den dag, om vilken det heter: 'De skola komma från öster och väster, norr och söder och sitta till bords i Guds rike?' »det finnes första, som skola bliva de sista.»

Lönar sig missionsarbetet? Ja, förvisso! Det lönar sig att sända hundra tusentals kronor till missionen

på hednafälten! Det lönar sig att sända ut män och kvinnor, villiga att offra sina liv för detta arbete! Vi se resultaten, och än större och härligare skola vi få se.

Du unge vän, som kanske känt missionskallelsen, är det icke skäl, att du går in i detta arbete? Det är så många, som frågat mig, om det icke är roligt att vara hemma. Visst är det så. Men ändå är det en längtan därinne i hjärtat att få resa tillbaka till fältet, icke därför att de yttre förhållandena därute öva någon dragning. Men det ligger en dragning i det arbete, som har så stora och härliga resultat.

Må härinne finnas någon villig att offra sig själv, om Herren kallar. Amen.

PROFETEN JESAJA OCH VÅR TID.

Av *Nath. Högman.*

IX.

Sorgesången om vingården.

DEN ANKLAGELSE, SOM PROFEten å Jehovas vägnar riktat emot folket i det första kapitlet, har han nu utvecklat i detalj. På det mest bindande sätt har han bevisat folkets brottslighet och ställt fram för dem de oundvikliga följderna av avfall från Gud. Nu återstår blott, att avkunna domen över den anklagade. Men innan profeten gör detta, ger han i ett gripande sorgekväde uttryck åt den smärta vingårdens herre kände inför denna nödvändighet. Det är möjligt att Jesaja framförde denna sorgesång till något musikinstrument, som Elisa och andra profeter före honom gjort, jfr. 2 Kon. 3: 15; 1 Sam. 10: 5. Även vid flera andra tillfällen frambar Jesaja sitt budskap i poesiens och sångens form, jfr. kap. 12; 25; 26: 1—4. Sorgesången om vingården är ett av världslitteraturens skönaste kväden. »Ingen människa med samvete och hjärta i behåll torde kunna stanna inför denna sång utan att sedan bevara ett minne för livet. Det borde ej hava behövts mer än denna enda sång, för att Jesaja blivit odödlig både i diktningens och religionens värld», skriver en författare.

Det mest gripande är dock det, att Gud i denna sorgesång givit uttryck åt sitt hjärtas känslor för sitt folk, detta folk som han utvalt framför alla andra folk, beskyddat, vårdat och bevisat outsäglig nåd samt väntat så mycket av. Genom denna sorgesång få vi veta hur ytterligt Israel förfelat sin uppgift. Gud hade väntat att hans plantering skulle bära äkta druvor, men den bar vilddruvor. Låt oss nu uppmärksamt läsa denna sång om vingården i kap. 5: 1—7.

Det är gripande att ge akt uppå, hur denna sorgesång återkommer i Guds rikes historia. I liknelsen om vingårdsmännen i Matt. 21: 23 f. är det vingårdens herres egen son, som i klagande, vemodsfyllt allvar, på en och samma gång bär den på sina läppar och genomlever dess bittra innehåll. »Fördenskull», säger han, »skall Guds rike tagas ifrån eder och givas åt ett folk, som gör dess

frukt.» Samma erfarenhet gjorde ock sedermera Paulus, se Apg. 28: 25 f.

Huru allvarligt rannsakande är inte allt detta! Det som denna sång skildrat, är en spegelbild även av den enskildes trolöshet. Äro vi månne som ofruktbara vingårdar trots den överflödande nåd, som beskärts oss?

Den anderike författaren C. H. Mac Intosh skriver på ett ställe: »Den mänskliga historiens blad hava alltid varit på ett sorgligt sätt befläckade. Det är en berättelse ifrån början till slut om idel brister, fel och brott. Mitt ibland paradisets fröjder lånade människan sitt öra åt frestarens lögn, 1 Mos. 3. Genom kärlekens band bevarad undan straffdomens vågor och insatt på den förnyade jorden gör hon sig skyldig till omåttlighet, 1 Mos. 9. När hon genom Herrens uträckta hand blivit införd i landet Kanan, »övergiver hon Herren och tjänar Baal och Astarte», Dom. 2: 13. Ställd på höjden av jordisk makt och ära, med omätliga rikedomar vid sina fötter och all världens tillgångar att befalla över, giver hon sitt hjärta åt oomskurna hedningars döttrar, 1 Kon. 11. Evangelii välsignelser hava knappast blivit kungjorda, förrän den helige Ande nödsakades att profetera emot »svåra ulvar», »avfall ifrån tron» och alla möjliga slags synder, Apg. 20: 29; 1 Tim. 4: 1—3; 2 Tim. 3: 1—5; 2 Petr. 2; Jud. Ep. Och såsom kronan på det hela se vi den profetiska berättelsen om mänskligt avfall mitt i glansen av det tusenåriga rikets härlighet, Uppb. 20: 7—10.

På detta sätt fördärvar människan allting. Ställ henne på en plats av den högsta värdighet, och hon skall förnedra sig; giv henne de mest vidsträckta förmåner och hon skall missbruka dem; utgjut över henne välsignelse i rikaste mått och hon skall visa sig otacksam; för henne in i gudstjänstinrättningar, ägnade att göra intryck på hennes hjärta, och hon skall fördärva dem. Sådan är människan! Sådan är den mänskliga naturen i dess skönaste gestalt och under de mest gynnsamma omständigheter.»

Den anklagades dom avkunnas.

Efter sorgesången om vingården återstod endast att avkunna domen över den anklagade. Detta gör profeten i sex på varandra följande *ve*. Med ett majestätiskt allvar, som påminner om Uppenbarelsebokens domsbasuner, ropar profeten ve över:

1. Sociala missförhållanden och girighet 5: 8—10.
2. Utsvävningar och sedelöhet, 5: 11—17.
3. Otro och gudsförakt, 5: 18—19.
4. Syndig tolerans, 5: 20.
5. Självförhävelse, 5: 21.
6. Orättrådiga domslut och laglöshet, 5: 22—23.

I tvenne på varandra följande »*därför*» angives så *synd* vara orsaken till, att Herrens vrede blivit upptänd mot hans folk, och att domen var i antågande, 5: 24, 25, 26 f. I denna sista del av det 5:te kap. hava vi en livfull skildring av den profetiskt skådade, fientliga invasionen. Läs den uppmärksamt! Dock, hur vemodigt! Trots dessa varningar gick folket sin egen väg alltfort, som om med förbundna ögon mot avgrundens brant.

FRÅN REDAKTIONEN

En hälsning från fältet. Från missionär Berg ankom, just som tidningen skulle gå i press, ett brevkort dat. Yuncheng d. 17/7. Han skriver: »Fortfarande inga underrättelser. Allt väl här. Olssons, som varit sjuka i dysenteri och vårdats här, hoppas nästa vecka kunna resa till Chikung. Lindén, som haft feber, är bättre. Ester Jonsson på bättringsvägen från dysenteri. Min hustru

och Landin reste i förrgår till Juicheng för att vila. Linder är i Pucheng; hans familj med Hahnes i Wanchuan. I denna provins är det lugn och ordning.

Hans stjärna i Östern är nu färdig att utsändas. Kalendern som bjuder på ett värdefullt och omväxlande innehåll, har en tilltalande utstyrsel och prydes av ett flertal vackra illustrationer. Kyrkoherden, teol dr. F. Öberg har skrivit en julbetraktelse, missionär E. Folke berättar om sina intryck från de mognande skördefälten, som han nu bereser. Vidare kan omnämnas följande intressanta artiklar: »Kinas studerande ungdom», av Dr. Karl Fries, »Trogen på sin post», av Hugo Linder, »För det namnets skull» av Emy Ohrlander, »Ett besök i en bokhandel i Kina», av Martin Lindén, »Ett missionsmöte i Kina», av Mimmi Folke, »Fridsfursten», av Axel Hahne, »Ett sommarläger», av David Landin, »En Gyllenlack», av Dagny Bergling, »Från by till by», av Ingeborg Ackzell, m. fl. Kalendern kan rekvireras från S. M. K:s exp. Drottninggatan 55, Stockholm. Priset är i år pr ex. häft. kr. 1: 25, kart. kr. 1: 75, klotb. kr. 2: 25. När mer än 5 ex. rekvireras lämnas 25 % rabatt. *Syföreningarne för S. M. K.* anordna d. 22 nov. försäljning, i K. F. U. K:s lokal, Brunnsgatan 3, Stockholm. Utförligare tillkännagivande härom fanns infört i förra numret av Sinims Land och skall återkomma i nästa nummer.

Kommer du till korset, och stannar du vid korset, skall Jesu härlighet stråla ut över dig, så att Gud skall se dig i Jesus ren, helig och ostrafflig.

A. Fibiger.

EN VÄDJAN TILL DEN MANLIGA UNGDOMENS FOSTRARE.

Från en missionsvän i Stockholm, som själv arbetar bland de unga i skolan, ha vi mottagit följande varmhjärtade vädjan. Vi införa den med glädje och hoppas innerligt, att den må bliva en gnista, som tänder en stor eld av kärlek och arbete för missionens Herre.

MED ANLEDNING AV ARTIKELN: »Gosskolorna på missionsfältet», i Sinims Land av den 15 augusti, ville jag rikta en varm vädjan till troende lärare och andra manliga missionsvänner, att bland Sveriges gossar bilda en missionsförening — den kunde ju exempelvis heta »Kinesgossarnas vänner» — med syftemål att arbeta för Kinas gosskolor, liksom Daggryningen arbetar för Kinas flickskolor.

Gossarna kunde ju, liksom flickorna, samlas någon eftermiddag i veckan till slöjdarbete och efteråt få höra något om missionen i Kina. Vidare kunde de få sina sparbössor som flickorna och själva samla in till missionen. Jag är viss om, att de skulle bli lika ivriga och intresserade som flickorna, om blott någon toge sig an dem. Vi böra ju göra, vad vi kunna för att ej blott de skolor, som redan finnas, må kunna fortsätta sin verksamhet, utan även nya bildas.

Stockholm d. 7 okt. 1918.

Ester Andersson.

Bönen är livets pulsslag. Genom att undersöka pulsen kan läkaren säga, huruvant hjärtat är.

Andrew Murray.

BREVAVDELNINGEN.

BLAND BERGEN I MELLERSTA SHANSI.

Tang-cheng via Yo-yang Sha.
Den 5 juli 1918.

Kära vänner!

EFTER KONFERENS, SOMMARläger och kommittéarbete var det en vederkvickelse att få ge sig av ut på resa. Visserligen hade det varit mycket lättare att stanna hemma över sommaren, men våra medarbetare ansågo, att vi efter nära 3 års oavbruten vistelse i Yuncheng behövde komma ut och lufta på oss. Genom de kontanta julgåvor, som förra året sändes istället för »jullådorna» från många vänner därhemma, hade vi också fått hjälp att bestrida reskostnaderna och nu, när vi njuta av vilan och den härliga naturen här bland bergen, ville vi ock till alla, som bidragit till att göra vår resa möjlig, framföra ett hjärtligt tack. Vi tillönska eder alla själva en liknande vilsam och välsignad sommartid!

Skörden var nästan över nere i Yuncheng-trakten, när vi började resan, och det hade varit en mycket riklig skörd och väl inbärgad. Efter hand hunno vi dock upp skörden, ty dels reste vi mot norr och dels blev landet högre ju längre vi kommo. Vi önskade dels att få se något av missionsarbetet och stationerna i mellersta Shansi, dels att komma till en stilla, lantlig plats, varför vi arrangerat om att bli emottagna här istället för att resa till missionens sommarhem på Ki-kung-shan nere i Honan. Vi besökte flera stationer och utstationer efter vägen; Ping-yangfu, där Erik Folke en tid vistades innan han upptog arbetet på sitt eget fält; Hungtung, där pastor Hsi hade medelpunkten för sin verksamhet; två platser, där under förföljelsen år 1900 missionärer fingo lida martyrdöden, och som manade oss att förhärliga vår Mästare vare sig genom liv eller genom död.

I Hungtung lämnade vi stora körvägen och togo av mot öster. Vi färdades nu med mulbår och packmulor. Den synnerligen väl utrustade Bibelskolan hade liksom mellanskolan ferier, så att vi sågo blott byggnaderna och det stora komplex, som är under uppförande utanför staden avsett för hela skolkursen från småskola till seminarium. Arkitekten W. Wiltshire, hade just dött, så att de stodo utan arbetsledare.

Här uppe är det härligt för oss, som komma från slätten. På vägen hit färdas vi över skogklädda berg, ek, furu, valnöt, poppel och många andra trädsorter. Majastina ropade gång på gang: »Sverige, Sverige», så mycket påmindes hon om hemlandet. Missionens hus ligger på ett utsprång ovan byn vid föreningen av två dalgångar, så att vi ha storartad utsikt. Skogen är ej alldeles inpå väggarne, ty all odlingsbar jord är odlad, men korta promenader föra oss in bland smådalarne eller upp på höjderna. Badplatser finnas också på ett par kilometers avstånd, och det är något som vi särskilt njuta av. Här är också en för norra Kina ovanlig rikedom på vilda blommor, liljor, tusenskönor, jasmin- och hägliknande buskar m. m.

Befolkningen bryr sig föga om oss och här har predikats så länge, att nyhetens intresse ej finns kvar. Dock samlas en liten skara till söndagsgudstjänst, och vi ha ju alltid tillfälle att samtala med dem vi träffa under våra promenader. Det är alltid obegripligt för folket, varför vi klättra omkring i backarna, när vi ingenting förtjäna på det, men vi ha så många

obegripliga seder, så att det väcker ej så mycket uppmärksamhet numera.

När den starkaste värmen är över, hoppas vi få återvända till arbetet i Yuncheng med stärkta krafter. Troligen äro vi tillbaka där, innan detta brev kommer fram. Vi hoppas få vara inneslutna i edra förböner, vare sig vi äro borta eller hemma, likasom vi alltid bedja för våra medarbetare i hemlandet.

Edra i Herren förbundna

Ethel o. Carl F. Blom.

I STRIDSLINJEN.

Denna skildring, som ger en levande inblick i förhållandena på en enslig utpost i det oroliga Shensi, är hämtad ur ett privatbrev från Ingeborg Ackzell.

VI HA DENNA TID ALLDELES särskilt fått erfara, att vi ej här hava någon varaktig stad. Rövare härja här runtomkring, inte smågrupper utan tusental. Somliga dagar ha strider stått endast omkring 1/2 mil härifrån. Vi missionärer ha hittills fått resa oantastade, och få gå ut och in som fridens budbärare ibland de förskräckta människorna. Men i andra delar av provinsen har det ej gått så. En kvinnlig missionär har mördats i s. v. delen av provinsen (Shensi) och n. v. om vårt fält har en norska dödats. Andra missionärer i andra delar av Kina ha fått lida mycket och även varit nära döden genom de sår de fått.

Utom sjukvården* har jag f. n. dopklass med 4 kvinnor, vilka hoppas få döpas vid vårt stormöte. De övriga dopkandidaterna kunde ej komma för oroligheternas skull. Jag har klass med dem 3 ggr om dagen. Dessutom äro andra kvinnor här, då de ej våga bo i sina hem på grund av striderna. De läsa »nybörjarböcker» och få hjälp av kineskvinnorna samt bevista ett möte på e. m., då fröken Sjöström talar. Ja, så där hålla vi på i arbetet och söka att på olika sätt vinna dessa själar för Gud.

Soldaterna, som äro förlagda här, äro ovanligt hyggliga och städade män, inga rövaretyper. Många komma om söndagarne till mötena. Även officerarne komma med ibland. Så får sjukvården öppna väg för evangelium.

* Se S. L. n:r 19. Red.

HÄLSNING FRÅN PUCHENG.

MAN SKULLE TRO, ATT EN ordnad missionsverksamhet vore snart sagt omöjlig i en trakt, där under flera års tid den ena revolutionen avlöst den andra, där städer och byar alltjämt hemsökas av genomtågande trupper — reguliära eller rebeller —, som båda med eller utan våld utkräva sin dryga tribut, där förmöget folk ibland under tortyr systematiskt utplundras, och rätt och rättvisa av ett hänsynslöst militärregemente alltmer trampas under fötterna, där människors liv för varje år aktas allt mindre.

Provinsen Shensi har alltsedan massakern på mandsjudynastiens clansfolk i Sianfu år 1911 varit en sådan tummelplats. Till Guds ära kan dock sägas, att från de tre huvudcentra i S. M. K., Hoyang, Tungchowfu och Pucheng, såväl som från närgränsande missionssällskaps fält, evangelii maningsrop så gott som utan avbrott utgått, även om resor tidvis varit omöjliga att företaga. Spännande skildringar kunde lämnas från evangelisationsarbetet i trakter, som hemsökts av rövare, ja, om resor rakt igenom rövaretrupper eller påhälsningar i predikotält av beväpnade rövare. Då lugn tidvis rått i en trakt, har det varit uppmuntrande att finna, huru gärna folket lyssnat till budskapet om honom, som bär våra bör-

dor och ger frid. Jag vill härmed berätta några drag från en predikoresa i december 1917.

Efter höstmötet i Hsiao-i, där Herren riktigt värmt våra hjärtan, bröto vi upp, sju manliga och tre kvinnliga arbetare med tält och 2 vagnar. Den lilla församlingen i Ta chang, (Huachow), väntade oss. Inkvarterade i olika familjer höllo vi om aftnarna möten där. Om morgnarna var det gemensamt möte för troende, och under dagen predikade männen i tältet, medan syster Ingeborg Ackzell och hennes medhjälparinnor i allmänhet posterade sig i närheten med sina planscher och stora predikotexter. En bitande storm omöjliggjorde andra dagen tältets uppsättande. Då predikades i stället inne på gårdarna och på flodbåtarna. På tredje dagen kände vi att hjärtana voro uppvärmda. Skjutsade av bröderna begåvo vi män oss till en större marknad, under det systrarna kvarstannade och fortsatte verket. Några män hade då överlämnat sig åt Herren och flera kvinnor blivit intresserade.

På den oroliga marknaden kunde vi genom predikan ej uträtta mycket. Vi undvika också numer att slå upp det lilla predikotältet på marknader och invid teatrar. Att få ha folket i en större by i lugn under några dagars predikan med husbesök samt möten i hemmen om aftnarna ger det bästa resultatet. Huru längtar man inte att få litet mer tid till sådant för kropp och själ uppfriskande arbete!

Från marknaden reste vi till en by, så stor att den förser sin skola med 90 elever. Här hade vi tältet uppsatt i tre dagar till uppmuntran för de troende, som där finnas, och till väckelse för några andra. Jag tillbragte några timmar i samtal med en förmögen lantbrukare, en ovanlig man. Inseende denna världens fåfänglighet hade han oavlåtligen sökt sin själs frälsning genom buddismen. 700—800 kr. hade av honom årligen utgivits till fattiga. Fasta och böner eller försjunkande i ett nirvanaliknande tillstånd hade ofta upptagit hans liv. Men ändå var han otillfredsställd i sitt hjärta. En gång hade han tagit med sig en större kassa och begivit sig till Blomsterberget för att hos taoistprästerna där finna »vägen». Men ännu mer otillfredsställd än förut hade han kommit hem igen. Ett ovanligt förstånd i både andliga och världsliga ting har gjort honom till roteman för flera byar. Han lyssnade uppmärksamt till vad jag sade, bjöd mig åter till middag, och ville ha en kristen bönbok. Jag ropade till Gud i mitt hjärta om hans frälsning — hans omvändelse skulle kunna bli till välsignelse för hela trakten. Men sådana byten släpper satan ej lätt. Att så med ens kasta bort alla sina hopsamlade meriter — — —!

Beslut fattades om att upprätta en predikoplats i en troendes hem i närheten. Jag har sedan hört, att Herren är med. Bröderna fortsatte med tältet till ett par andra platser, dit de inbjudits, och arbetade där med stor välsignelse, under det jag reste till Hwachow, där Herren gav oss en skön söndag. En av de gamla troende avlade inför församlingen bekännelse om ljumhet och världslighet, överlämnade sig på nytt åt Herren samt bad om förbön. Detta var en stor uppmuntran.

Jag hade redan utsatt bibelkurs i Siao-yi, då jag fick höra om striderna vid Pei-shui, och att Pucheng var hotat. Där hade jag de mina och fröken Sjöström, varför jag skyndade hem, 60 kms väg. Jag fann allt lugnt hemma men fick veta, att staden Peishui var alldeles utplundrad av reguliära trupper, som ut-

drivit den upproriska militären och bränt dess befälhavares nya, fina gård.

En förmögen troende hade i förskräckelsen gått och givit nämnde befälhavare 350 kr. vid hans flykt. F. ö. hade församlingen och stationen ej blivit lidande. Två av våra fyra stadsportar höllos stängda, och om nätterna måste varje familj i staden skicka upp en man på muren att hålla vakt, detta i trots av en bister köld.

En »sökare» från köpingen Tang-mu, 15 km. söderut, kom efter julen och ville vi skulle infria vårt löfte att predika i hans by och trakt. — Han hade gjort i ordning allt för brödernas inkvartering. Tältet forslade han själv på en skottkärra till platsen. Här välsignade Herren ordets predikan, så att flera familjer revo ned sin avgud, köksguden. En man syntes allvarligt gripen. Vår sökare håller nu möten i byn om söndagarna. Hans hustru, känd för sitt svåra humör, hade under den korta tid, som det var min hustru möjligt att använda henne här såsom flickskolans kokerska, blivit så förändrad, att grannarna förundrade sig över den nya lärans makt. Vid en större marknad i Köpingen Tang-mu predikades också.

Hit kommo Shantungkristna och forslade på sin kärra tältet till köpingen Lung Lang-Cheng. De fordrade också enträget att få härbärgera bröderna i sin närbelägna by. Även i nämnda köping rådde stor villighet att lyssna, fast intet avgörande visade sig hos någon.

Då detta skrives, äro våra evangelister samt åtskilliga ledare från predikoplatser ute på landet samlade till en bibelkurs — alla för att förbereda sig för arbete för Gud på det kinesiska nyåret, de sistnämnda särskilt för att lära sig utlägga Guds ord och leda möten. Vi studera apostlagärningarna.

Vår stad är nu omringad av rövarehärar. Den beryktade Ko-Chien, som förra sommaren plundrade i Shansi, har lyckats förena sig med f. d. befälhavarne i Pei-shui och Ch'eng-hsien samt med Keng Chih — den man, som nyligen försökte mörda guvernören och som tillställde gatustriderna i Sian, då omkring 600 dödades. Dessa rövarskaror ämna tydligen försöka intaga och plundra vår stad, såsom de nyligen gjort med flera andra städer västerut och österut. De ligga några tusen man starka runt omkring på kullarna 1 à 2 km. från staden. Vi hade ej mer än 250 soldater tills i dag på aftonen, då ett par hundra anlände till förstärkning. Flera lära vara att vänta i natt. Alla stadsportarna äro nu stängda. De äro besoldade af söderns parti och arbeta för att störta guvernören, som tillhör det norra partiet. De ha förut opererat skilda, dykande upp än här, än där. De plundra städerna, dels för att skaffa uppehälle åt sina trupper, dels för att göra det omöjligt för guvernören att kvarstå på sin post. De reguliära trupperna, som f. ö. plundra t. o. m. värre än rövarna, när tillfälle gives, och som ej beundra guvernören, undvika vanligen att inlåta sig i strid. Sker det, göres det med sådan lamhet, att de själva vanligen få bita i gräset. Folket bereder sig på att bli plundrat. I de bättre gårdarna finnas underjordiska gångar och rum, som mynna ut i brunnarna för erhållande av dricksvatten och luft och till förekommande av inrökning. Staden och många byar äro faktiskt underminerade av sådana gångar, som ofta stå i förbindelse med varandra, så att folket därnere skall kunna mötas. Den fasta jorden lämpar sig för sådana urgrävningar. Dit ned ha de nu fört sina dyrbarheter, och vid annalkande fara ämna de själva krypa

ned. Taipinguppproret och muhammedanernas härjningar på 1870-talet lärde folket denna utväg. På landet flyr man till på högt liggande platser byggda fästningar.

Missionsstationerna ha i allmänhet skonats, men i afton nådde oss ett sorgebud: fröken C. Villadsen i Skand. Alliansmissionen dödades d. 14:de dennes av rövare i staden San-shui, då hon sökte beskydda en skara kvinnor, som tagit sin tillflykt till missionsstationen. Hon dog en ärofull hjältedöd och får sin belöning i de rättfärdigas uppståndelse.

Vi kunna inte fly. Vi ha eleverna i goss- och flickskolorna, som se upp till oss. O, hur längtar man ej, att det för de kristna och världen skall bli alltmer uppenbart, att det är en skillnad mellan den rättfärdige och den ogudaktige, mellan den, som tjänar Gud och den, som icke tjänar honom! Mal. 3: 18.

Tack, att I bedjen för oss och våra barn! Frkn Ackzell, som nyligen var här, inbjöd jag att stanna, men hon föredrar att vänta med flyttning från sitt kära Hiao-i, tills faran blir mer överhängande.

Frkn Sjöström förenar sig med min maka och våra barn i tillönskan om mycken nåd och frid över missionens vänner i gamla Sverige i denna så kritiska tid. Vi lida med eder och bedja, att Herren i nåd skall väcka folken till besinning och göra dem villiga att sluta fred. Varmt tack till var och en, som älskar oss i tron, och som beder och arbetar för och med oss! Varmt tack för all personlig uppmuntran, som kommer oss till del! Tröttnen ej att bedja om medel till byggande av stationslägenhet med kapell här! Tomt ha vi genom Herrens nåd lyckats köpa. Då lugnet blivit återställt, önska vi med all kraft begagna de nya tillfällena och gå framåt i arbetet.

Eder i striden och lidandet

Pucheng 25 jan. 1918.

Hugo Linder.

Den 29 januari.

Dagen efter sedan de föregående raderna skrevos, anfölls vår stad kl. 6 på morgonen i dagningen. Då hade vakten tydligen slagit sig till ro. På stegar lyckades en trupp komma upp på västra stadsmuren, varefter de öppnade stadsporten för sina stallbröder, som, omkring 200 man, under häftig strid trängde in i staden. Genom Herrens stora nåd blevo de emellertid tillbakaslagna och utdrivna efter en två timmars strid. Den djärvaste hövdingen tillika med omkr. 200 man stupade. Hans huvud fördes sedan [illegible] i staden. Av våra soldater stupade 30—40 man. Många sårades. Skjutningen var så häftig här i närheten, att vi hade svårt höra varandras röster vid vårt bönemöte. Herren bevarade oss dock i frid. Vi bådo, att vad som än måndе ske, allt skulle få samverka till det bästa för Guds sak. Jag blev sedan av översten ombedd att hjälpa till med sårades förbindning. Vår stads räddning var mer, än man vågade hoppas. Vår Gud gör under.

Staden San Yuen lär vara i rövares händer. — missionärerna där hade förut flyttat till Sianfu.

Vi ha penningar till vårt uppehälle. Bibelkursen och skolorna pågå som förut.

D. S.

INTRYCK FRÅN FÄLTET.

Av *David Landin.*

VÅRT ÖGA — BÅDE DET INRE och yttre — vänjer sig småningom vid förhållandena omkring oss, så att v

snart icke varsebli särdragen i vår omgivning. Så är det även med oss missionärer på fältet. Efter några år blir allt gammalt och vant. Men när man efter en tids vistelse i hemlandet kommer åter till fältet, märker man ånyo det egendomliga. Jag vill därför, medan intrycken äro färska, delgiva dem åt S. L:s läsare och börjar med

Intrycken från församlingarna. Redan före min hemresa hade jag förstått, att församlingarna började komma till en mer självständig och bärkraftig ställning. Flera ha ju också grundats för över 20 år sedan. Medlemmarna har ökats i antal och andlig mognad under de sista åren. Det var därför att vänta, att församlingarna skulle kraftigare understödja, ja, själva bedriva det evangelisatoriska arbetet bland sitt folk. Så har ock skett. Det gladde mig höra, huru arbetet växt ut i Honanfu och Mienchih, och att Yunchengförsamlingen upptagit arbete i staden Ani, omkr. en sv. mil från Yuncheng.

Intrycken från skolorna var också i allmänhet glädjande. En strävan förspordes att göra skolverksamheten till en församlingarnas egen sak. I Honanfu liksom på ett par andra platser hade man efter allvarlig överläggning lovat att understödja och om möjligt underhålla skolan. Men ännu finnas församlingar, som ej anse sig kunna följa detta exempel. Så är förhållandet i Ishih och Chiehchow. På den förra platsen har skolan därför måst stängas, då inga medel från Sverige hunnit inflyta. I Chiehchow hoppas broder Tjäder med ett litet bidrag från Sverige kunna fortsätta sitt skolarbete. Man har ock måst pålägga eleverna en extra skolavgift utom utgifterna för mat, böcker o. s. v. Då regeringsskolorna på vissa platser ännu äro fria från skolavgifter, gäller det, att våra skolor stå på en högre nivå än dessa för att kunna behålla även andro än kristnas barn. Därför måste nog hemlandets vänner ännu så länge ekonomiskt understödja detta viktiga arbete. Kunde missionen i fortsättningen t. ex. betala en lärares lön, och, där så behöves, bidraga till nya husbyggnader, skulle nog församlingarna själva småningom kunna underhålla dessa skolor.

Det var en glädje för mig att finna några av mina f. d. elever nu ute i arbete antingen i skolor eller församlingar. Huru väl, att unga friska krafter träda in, när de gamla gå undan! Men vi behöva ännu flera sådana unga krafter, fyllda av Guds ande och ledda av erfarna män, som ej hindra utvecklingen, även om den går i andra fåror, än de själva utstakat. Må våra seminarier kunna utsända sådana män och kvinnor! Det manliga seminariet har under dessa 2 år haft att kämpa med lärareombyten. Därtill kommer ock otillräckliga lokaler. Vi synas nu ha fått lärarefrågan löst men ha ännu icke kunnat bygga rymligare lokaler. Även här behöva vi hemlandsvännernas understöd och hjälp. De höga lärarelöner, vi här måste giva, kunna vi ej vänta, att de få eleverna skola betala. De löpande utgifterna för seminariet, inberäknat lärarens lön, bostad, jämte undervisningsmateriel, uppgår till över 2,000 kr. om året. För det framtida arbetet i Kina måste lämpliga krafter utbildas. Våra seminarier äro här vid lag egentligen de enda utbildningsanstalter, som nu stå oss till buds.

Intrycken från missionsstationerna voro i allmänhet glädjande. De hade i det yttre undergått ens tro förändring under de 2 år, jag varit borta. I Honanfu hade en mycket välbehövlig nybyggnad i halvt utländsk stil blivit uppförd för goss-skolans och den kinesiska gästemottagningens behov. Ännu större voro förändringarna i flickskolan. Mycket återstår dock ännu, innan ens det mest trängande behovet för församlingens och gosskolans lokaler kan anses vara tillgodosett. Man har ock på allvar satt i gång förberedelserna för ett kapellbygge. — I Mienchih voro förändringarna mindre, men trångboddheten, vad sko-

lorna beträffar, är därför också ganska stor. Missionärsbostäderna där hade ej heller undergått någon större förändring. — Men så mötte mig i Yuncheng i detta avseende en större överraskning. De nybyggnader, som gjorts för det kvinnliga seminariet, voro mycket tilltalande. För övningsskolan hade beretts ljusa och rymliga lokaler, som eventuellt kunna utvidgas ännu mer. Även för lärarepersonalen, både den utländska och kinesiska, hade praktiska och trevliga bostäder iordningställts. Det kvinnliga seminariet är verkligen att lyckönska till dessa förbättringar. Som förut nämnts, väntar ännu det manliga seminariet på bättre lokal. Missionärsbostäderna hade undergått stora förändringar. Syskonen Bloms hade fått sitt nya hem fullt färdigt. Genom de omändringar med de gamla kinesiska husen, som företagits verkar det soligt och praktiskt. Bergs gamla hem höll jag knappt på att känna igen. Här hade äntligen de ofta och länge önskade förändringarna kunnat göras. Nu är det ett av de trevligaste och mest praktiska missionärshemmen inom missionen. Syskonen Sandbergs hade ock tack vare inköpet av en liten gårdsplan kunnat låta förändra ett av sina rum. Härigenom har även deras trädgård med den för oss alla under sommarkvällar så uppskattade »Bredablik» blivit en angenäm tillflyktsort. Ja, så skulle jag kunna hålla på från station efter station och omnämna förbättringar, eller vad man ännu hoppas få utföra. Att vi söka göra våra stationer så praktiska, att vi kunna trivas väl och icke onödigtvis genom mörka och osunda bostäder i förtid brytas ned, visar, att vi blivit mer bofasta. Må vi blott ej glömma, att vi »ej här hava någon varaktig stad» utan endast äro »gäster och främlingar»! — Om jag till sist skulle nämna något om

Intrycken från det nya Kina, bleve kanske skildringen mer allsidig. Intrycken från det »Nya Kina» mötte oss redan på resan till Peking. Vi hade beundrat och njutit av de japanska järnvägarnas mönstergilla ordning och renlighet, då vi vid Mukden måste byta om tåg och använde den kinesiska järnvägen till Peking. Ombytet gav en god föreställning om skillnaden mellan Kina och Japan. Här mötte oss det nya Kina, kämpande med oerhörda svårigheter för att anpassa sig efter de nya formerna uppgjorda efter utländskt mönster, som inträngа på alla områden. Synbarliga framsteg ha gjorts. Dock återstår ännu mycket, innan allt är färdigt. Peking, som hade rykte om sig att vara en av världens smutsigaste huvudstäder, har fått en hel del breda och renliga gator samt flera nya portar, och dess affärskvarter bjödo på många glädjande överraskningar i verkligt fina kinesiska affärspalats. Utefter hela banan mellan Peking —Hankow rådde den mest exemplariska ordning på stationerna, och även på tågen hölls det rent och snyggt.

Väl ha stundom hårdhänta medel måst tillgripas för genomförande av reformerna. Så har man här i trakten av Yuncheng låtit de män, som tredskats att fortfarande bära fläta, antingen böta en penningsumma stor nog att förse en polis med päls eller också under en viss tid utföra gatuarbeten. Först vid arbetets slut ha de sedan blivit befriade från det kära »bihanget». Vi se nu inga män med flätor i vår stad. Antifotbindningsrörelsen går också framåt med användande av både yttre våld och upplysningsåtgärder. Så t. ex. ha soldaterna försetts med verktyg att avbryta de höga träklackarna på kvinnornas skor för att således tvinga dem att lösa upp fotbandagen. Yngre flickor, upp till 15 år, måste för att undgå stränga straff upplösa bandagen. Föredrag om fotbindningens skada hållas runt omkring i byarna av män tillhörande antifotbindningsföreningen.

De yngre ämbetsmännen, som mer och mer undanträngа de äldre, söka med all

kraft genomföra reformer men sakna tyvärr själva i regel den måttfullhet och framför allt den moraliska pondus, som måste uppbära reformerna. Följden blir motstånd från folkets sida. En del yngre oppositionsmän söka begagna sig härav för sina planer att ställa till oordning och revolution. Ehuru dödsdomar avkunnas nästan varje dag och skyndsamt expedieras, låta sig oppositionsmän och rövare ingalunda avskräcka. Inre strider mellan södern och norden, d. v. s. mellan demokrater och republikaner, fortgå, alltjämt hindrande det väldiga rikets lugna utveckling. Skall denna koloss sönderfalla i smådelar, eller är det tecken till en verklig inre pånyttfödelse, som nu gives oss? Må Kinas ledare snart inse, att civilisation ej kan pånyttföda och omdana ett folks karaktär, men att *Jesu Kristi evangelium* förmår icke blott *pånyttföda den enskilde* utan även, där det får verka, *civilisera ett folk!* Och må Jesu sinne, självuppgivelsens sinne, fördriva självviskhetens ande hos både höga och låga!

FRÅN VÄRLDSMISSIONSFÄLTET.

Gåva från Japans K. F. U. M. En gåva om 10,000 dollars har överbringats till K. F. U. M. i Amerika. Hälften av denna summa hade skänkts av kejsarparet i Japan i tacksam erkänsla för det arbete, som under rysk-japanska kriget utfördes av Amerikas K. F. U. M. i Japan. Vid överlämnandet av gåvan framhöll generalmajor Hibiki vikten av kristna ledare i Japan och stegrad missionsverksamhet därstädes, »ty», sade han, »om vi vinna Japan för Kristus, vinna vi Asien.»

*

Ett uppvaknande i Brasilien. Från detta land höres i dessa dagar om en mäktig rörelse. Hundratals protestantiska kyrkor byggas upp och församlingarna förse rikligen med medel därtill. På 30 olika platser har på ett år samlats in över 10,000 gulddollars, som använts till kyrkbygge och uppehållande av verksamheten på respektive platser. Men ej blott penningmedel inflyta — unge män stå upp och erbjuda sin tjänst i Herrens verk. Det gäller nu blott att bibringa dessa den fostran och utbildning, som skall dugliggöra dem att möta de krav, som ställas på dem såsom ledare.

*

Massrörelser i Indien. Engelska kyrkomissionssällskapet meddelar i en nyligen avgiven rapport om sitt arbete bland Chuhra-kasten: »Flera tusenden av dessa lantbrukare hava övergått till kristendomen, under det att andra tusenden hoppas att snart få förena sig med församlingen. För närvarande finns i denna provins ej en enda by, där vi ej hava flera av detta Chuhrafolk, som stå under kristligt inflytande. Det torde ej vara för mycket sagt, att om dessa finge den undervisning och ledning i den kristna läran, som de begära, det om 10 år ej skulle finnas en enda hedning kvar i byarna. Vad vi nu behöva för att föra verket framåt är: 7 europeiska manliga missionärer, 10 indiska, 17 kvinnliga missionärer och ett 100-tal indiska lärare.»

Under de sista 15 åren hava, såsom en frukt av kyrkomissionssällskapets arbete, ej mindre än 4,000 personer i ett enda distrikt genom dopet upptagits i församlingen. *C. M. Review.*

*

Överfall å missionsstation. I Lantien, en stad i Shensi, belägen endast ett par dagsresor från vårt fält, inträngde en dag i slutet av maj en rövarskara på över 1,000 man. Butiker och hem plundrades, och ej heller missionsstationen gick fri. Under pågående gudstjänst stormade skaran in och ihjälskjöt den evangelist, som just ledde gudstjänsten. Flera

av de kristna sårades och åtskilligt på missionsstationen förstördes. Missionär Englund, tillhörande Skandinaviska Alliansmissionen, var för tillfället borta på en annan station för att leda en serie evangeliska möten, då överfallet skedde.

När anföraren för rövarne fick veta, vad hans män gjort, uttalade han sitt skarpa ogillande däröver och sände 4 män till stationen med 50 taels för att bestrida begravningsomkostnaderna. Därefter utfärdade han en kungörelse, som förbjöd anfall å missionsstationer och kristna.

I nåd har Herren skonat oss ända hittills från att få göra liknande erfarenheter, men böra vi ej i allt trägnare förbön ihågkomma de våra, som beständigt äro omgivna av fiender och faror.

*

Muhammeds anhängare och Kristi andra tillkommelse. En tysk pastor i Mindre Asien skriver: »Vad är nu den mest brännande frågan i Orienten? — Kristi andra tillkommelse. Hur ofta har jag ej blivit tillfrågad: »Vad säger er Heliga Bok därom?»

Den skrift, som för närvarande kanske är den mest spridda i Turkiet, är en broschyr, skriven av en rättrogen muhammedan. Innehållet är i huvudsak — följande: Kriget kommer att räcka i 6 år. Sedan kommer en stormakt att intaga Konstantinopel. Därpå följer en sammanslutning av alla muhammedaner och en snar seger. Emellertid framträder kort därefter antikrist, fiende till såväl kristna, som judar och muhammedaner. Han kommer att regera i 40 dagar, men de dagarna komma att bliva det mest fruktansvärda man någonsin upplevat. Sedan kommer Jesus och upprättar sitt fridsrike, som skall vara i 40 år.»

Jag har, säger pastorn vidare, blivit fullkomligt bestormad med frågor, sådana som: När kommer Jesus? Vad lär bibeln angående denna sak? Har ni ingen aning, ingen känsla, intet varsel om att han är nära? *Ur The Moslem World.*

FÖR S. M. K:s BEDJANDE VÄNNER.

Tacksägelseämnen.

För resultaten av missionsarbetet, sid. 218.

För den vila som beskärts missionärerna under sommaren, sid. 221.

Att evangelisationsarbetet kunnat fortgå, trots oroligheter, sid. 224.

Att församlingarne på fältet börja komma till en mer bärkraftig ställning, sid. 228.

Böne- och tacksägelseämnen.

Att Gud allt hitintills hållit sin skyddande hand över våra missionärer, sid. 230.

Att antifotbindningsrörelsen går framåt, sid. 229.

För missionens segrar på världsmissionsfälten, sid. 230.

För skolbarnen »Kattungen», »Nådegåvan», och »Molnet», sid. 231.

Böneämnen.

Att ungdomens fostrare må kunna väcka gossarne till intresse för missionen, sid. 222.

För skolorna på fältet, sid. 228.

För seminarierna i Yuncheng, sid. 228.

FÖR VÅRA SMÅ MISSIONSVÄNNER.*

Kära små vänner till kinesbarnen!

NU HAR JAG NÅGOT RIKTIGT roligt att tala om för er. Kanske jag redan skrivit att »Kattungen», som hade kommit i dåligt sällskap och blivit stygg, bättrade sig och fick börja skolan i vintras igen. Nu är han så snäll och rar, som han var förr, innan det blev så tråkigt med honom. Och nu har han bett att få döpas, ty han vill riktigt höra Herren till. Utom honom är det också »Nådegåvan» och »Molnet», som begärt

* Brev till en barnarbetsförening i Ljungby

att få döpas. Stormötet blir om 14 dagar. »Molnet» får nog döpas nu, men »Kattungen» och »Nådegåvan» få kanske vänta ett halvt år, att de må växa till litet mera och förstå bättre vad det gäller. Men alla tre äro så omtyckta i skolan, ty de äro så snälla och rara. Tycker Ni ej det är roligt att edra skyddslingar arta sig så bra? Om Ni bett för dem förut, så få Ni nu tacka för Guds nåd mot dem. Kom också ihåg, att de ännu alltjämt behöva edra böner. En av våra skolgossar, »Undfången nåd», har nu fått flytta högre upp, till Herren själv. Han har gått i skola flera år. Hans far är evangelist i Huachow. »Undfången nåd» har flera gånger fått »första pris» i uppförande och flit i skolan. Så blev han sjuk i vintras och kunde ej börja skolan efter nyår. Han fick så rysligt ont i benen. Stora hål öppnade sig, och massor av var värkte ut. Han hade svåra plågor, men när han orkade, sjöng han sånger och bad till Gud samt uppmanade sin mor och storebror att tro på Jesus. Då släktingarna kommo med medicin, som de fått i avgudatemplet, tog han ej emot det, ty han sade, att han trodde på Jesus, och ej ville ha hjälp av avgudarna. Då plågorna voro värst, bad han: »Herre Jesus, låt mig snart få komma till dig i himmelen.» Han var så tålig och snäll den långa tiden, flera månader. Många som hört och sett honom under denna lidandestid ha fått så djupa intryck av hans kristendom, att de själva vilja bli kristna. Så har denne gosse redan fått föra andra till Gud, ehuru han aldrig hann med att bli evangelist. Hans far grät och sade, att människor, som han trots mångårigt arbete ej lyckats föra till Gud, hava genom hans son förts till Herren. Vi äro så glada över, att Gud på detta sätt använder skolbarnen till sina sändebud. Äro Ni alla därhemma Guds sändebud? Skall en gång i Guds himmel denne kinesgosse lysa klarare och skönare än Ni, som ha så mycket bättre tillfällen att lära känna Gud, än vad han hade? Dan. 12: 3.

Hjärtliga hälsningar till er alla från edra skyddslingar och från Er Kina-tant,

Ingeborg Ackzell.

PÅ S. M. K:s FÖRLAG

HAR UTKOMMIT

HANS STJÄRNA I ÖSTERN.

Illustrerad Jul- och Missionskalender för 1918, 15:de årgången.

Pris häft. kr. 1: 25, kart. kr. 1: 75, klotb. kr. 2: 25.

Då minst 5 ex. rekvireras lämnas 25 % rabatt. Se vidare under »Från Redaktionen» i detta nummer.

Expedition: ***Drottninggatan 55.*** Telegramadress: ***»Sinim», Stockholm.***

Telefon: ***Riks. 44 59. Allm. 224 73.***

INNEHÅLL.

»De skola komma från öster och väster». — Profeten Jesaja och vår tid. — Från Redaktionen. — En vädjan till den manliga ungdomens fostrare. — Brevavdelningen. — Intryck från fältet. — Från världsmissionsfältet. — För S. M. K:s bedjande vänner. — För våra små missionsvänner.

Stockholm 1918. Nordiska Bokindustri A.-B.

N:R 22. ÅRG. 23. 15 NOVEMBER 1918. PREN.-PRIS 1: 75'.

UTGIVARE: KOMMITTÉN FÖR SVENSKA MISSIONEN I KINA.

SE, PÅ MINA HÄNDER HAR JAG TECKNAT DIG.

Utan tvivel framkallas den undran, som delvis ligger i ordet »se», av den otrosfyllda klagan, som innehålles i föregående vers. Sion sade: »Herren har övergivit mig, och Herren har förgätit mig». Det är, som om det gudomliga sinnet alldeles häpnar inför denna gudlösa otro. Och vad kan vara mer häpnadsväckande än de ogrundade tvivel och den ogrundade fruktan, som stundom röra sig hos Guds utvalda folk? Herrens kärleksfulla, förebrående ord borde komma oss att blygas. Det är, som ville han utbrista: »Hur skulle jag kunna glömma dig, när jag har dig inristad på mina händer? Hur vågar du väl betvivla, att jag ständigt har dig i minne, när jag ser märkena på min egen kropp? O, otro, vilket under är du icke! Vi veta ej, vilket som är mest förundransvärt, Guds trofasthet eller hans folks otro. Vi se honom hålla sina löften tusentals gånger, och ändå kommer nästa prövning oss att tvivla. Han sviker aldrig. Han är aldrig en utsinad källa. Han är aldrig som en nedgående sol, en hastigt försvinnande meteor eller en rök, som skingras. Och dock äro vi så ofta fulla av oro, plågade av misstankar och fruktan, som om Gud vore en ökenhägring. Ordet »se» är ägnat att väcka oss till beundran. Och i sanning hava vi här ett ämne till beundran. Himmel och jord må väl förundra sig över att upprorsmakare kunna komma så nära den oändliga kärlekens hjärta, att de inskrivas på hans händer: »Jag har skrivit *dig*.» Herren säger icke »ditt namn». Namnet står där, men det är icke nog med det. »Jag har skrivit *dig*.» Vilken fullhet i detta! Jag har på mina händer inristat din person, dina förhållanden, dina synder, dina frestelser, din svaghet, dina behov, dina gärningar. Jag har inskrivit *dig* och allt, som rör dig, på mina händer. Jag har dig här hel och hållen. Vill du någonsin mer säga, att din Gud har övergivit dig, när han har inristat *dig* på sina egna händer?

C. H. Spurgeon.

FRÅN REDAKTIONEN.

Till Kina. Enligt ett tidigare tillkännagivande väntade vi missionär och fru Svenson med barn till Sverige redan i början av sommaren. Sedermera nådde oss ett nytt meddelande, att resan till Sverige hade måst avbrytas på grund av att barnen insjuknat. Nu ha vi, genom det brev som finnes infört på annan plats i tidningen, fått veta, att våra syskon på grund av tidsförhållandena beslutat återvända till Kina från Amerika utan att denna gång besöka Sverige. De ämnade avresa från San Fransisco den 17 okt. Vi anbefalla dessa våra syskon, som vi ej nu få glädjen se ibland oss, i missionsvännernas förböner.

Personligt meddelande. En smärtsam förlust har drabbat missionär och fru Olsson. På resan till Chikungshan avled deras lille gosse, Valter, den 24 juli, kl. 3 e. m. Han avsomnade i fröken Ackzells armar, där hon satt med honom i bärstolen. Hon medföljde Olssons, som varit sjuka i dysenteri, för att hjälpa dem på vägen. Lille Valter föddes den 2 nov. 1917. Det som nu bröt hans krafter och ändade hans liv var tandsprickning och diarré i förening. Den lille jordades i Sinan, och skolgossar buro honom till graven. Må vi i trogen förbön bära dessa våra hårt prövade syskon fram inför Gud!

Resterande avgifter. Till dem som ej ännu insänt prenumerationsavgifter för tidningen eller som häfta i skuld för inköpta böcker, rikta vi en vördsam förfrågan, huruvida vi innan årets slut kunde få emotse likvid å det som resterar.

Prenumeration å tidningen för sista kvartalet kan alltjämt ske. Priset är blott 50 öre. Då blott ett ex. tages, sker prenumeration, bäst på närmaste postanstalt; vid mer än 5 ex. från expeditionen.

Sparbössor och s. k. offerkuvert erhållas kostnadsfritt från expeditionen.

Syföreningarna för S. M. K. här i Stockholm anordna försäljning fredagen den 22 nov. i K. F. U. K:s lokal, Brunnsgatan 3, Stockholm. Se tillkännagivandet i denna tidning.

Anonyma givare. Icke så sällan inkomma gåvor, ibland på avsevärda belopp, utan att givaren ger sitt namn tillkänna. När vi icke känna givarens namn och adress, kunna vi ej sända något kvitto på att vi mottagit pänningarne. Det enda vi i sådana fall kunna göra, är att i nästföljande redovisningsnummer, som kommer en gång i månaden, redovisa beloppet. Detta meddelande lämnas på förekommen anledning.

Hans Stjärna i Östern, som redan vunnit livlig efterfrågan, har nu börjat utsändas. Vi anbefalla den lilla julkalendern i våra vänners hågkomst.

Förnya om möjligt prenumerationen före nyår!

Visa tidningen för Edra vänner och bekanta och uppmana dem att prenumerera.

UTDRAG UR MISSIONÄR FOLKES MEDDELLANDEN FRÅN FÄLTET.

VID DE STORMÖTEN, I VILKA jag deltagit, har jag fått göra glädjande och uppmuntrande iakttagelser. De yttre anordningarna ligga nu i kinesernas händer, och de sköta allt på ett mönstergillt sätt. Därmed är en tung börda lyftad från missionärernas skuldror. Den andliga insatsen från kinesernas sida är av ännu större betydelse. En stor del av mötena ledas av evangelister, diakoner och andra erfarna äldre kristna. Man märker, att de vuxit i nåden och i Jesu Kristi kunskap. Deras vittnesbörd ger vid handen, att de flitigt öst ur den levande källan, och att de i livet sökt omsätta, vad de lärt hos Jesus. Förmågan att framställa sanningen har också förkovrats. Allt bär prägeln av andakt och vördnad. Synnerligen uppfriskande har det varit att höra de yngres vittnesbörd. De ha hållit utmärkta predikningar med ödmjukhet och allvar. Det ger hopp för framtiden. Församlingen eller rättare åhörarna, även de utomstående, visa genom sitt uppförande, att de förstå, att det är en *gudstjänst*. Ej så få barn komma tillstädes, och det har varit gripande att se, huru stilla de suttit, och att höra, huru kraftigt de deltagit i sången. Oförgätliga äro de gemensamma bönegudstjänsterna. Innerlighet, ande och kraft ha varit utmärkande för bönen i församlingen, ett vittnesbörd om att de bedjande öva böneumgänge med Gud i det enskilda. Vid dessa allmänna bönemöten öva de också förbön i rätt stor utsträckning, och detta stärker ej så litet kärleken och nitet. Den inbördes kärleken kännes verklig och varm, och de troende umgås med varandra som syskon.

Vår konferens var mycket god. Gud var med och det var uppbyggande och trosstärkande. Särdeles uppmuntrande var det att få Shensisyskonen med. Genom att salt fördes över just då kunde de komma med båt tillbaka från Shensisidan. Shensi blir allt mera oroligt. Det säges att folket på vissa ställen ej vågat gå ut på fälten för att skörda sitt vete. Annars har skörden varit utmärkt i år.

Och nu sitta vi här i dimman. Flera dagar ha vi haft sydlig storm, delvis med dimma. Nu har det vänt till nordlig vind med tjock dimma. Det var 41° C. på slätten, här är det +25° C. Det är ju bra stor skillnad. Men fukten är så besvärlig. Det är bara skada att vi ej skola kunna få ett sommarställe uppe i vårt härliga torra Shansi.

Ester Jonsson har varit mycket sjuk i dysenteri. Det synes dock släppa av lite nu. Dr Fædde har behandlat henne med insprutning av emetin. Hon har varit och är mycket matt. Så väl att Herren ledde det så att hon följde med hit upp.

Trots den nya brunnen i Yuncheng var det många som hade stark diarré under konferensen. Ester J. var en bland dem.*

Torsten är här. Hans blott 2 1/2 månader långa kurs i Peking har lämnat ett förunderligt gott resultat. Han reder sig ganska bra med språket.

Chikungshan d. 29. 6. 1918.

---

* Vattnet i Yuncheng är, på grund av närheten till Saltsjön, bemängt med salpeter och soda. Enligt senare ingångna meddelande är fröken Jonsson nu återställd. Red. anm.

Bedjen för missionärerna.

Skriven till missionärerna.

BREVAVDELNINGEN.

GUDS ORD GÅR FRAM MED MAKT.

»Herren är god, ett värn i nödens tid, och han tåler sig varda om dem som förlösta på honom.» Nah. 1: 7.

Pucheng d. 8. 4. 18.

Kära vänner!

HÄR ÄR MYCKEN ORO, NÖD och sorg runt omkring oss, och många kineser ha måst fly från sina hem och söka sig tillflykt hos släkt eller vänner på annat håll. Men under allt ha vi bevarats ej blott för faror utan också för fruktan och förskräckelse. Det är ju allt nåd av Gud. Men vi ha under denna tid ej endast fått se, huru Gud bevarar oss utan också hur han öppnar människornas hjärtan för evangelium. Vi ha de sista månaderna haft mycket folk på mötena i kapellet, både i Siaoyi och Huachow. Stora skaror ha samlats överallt, när vi varit ute i byarna och predikat. De som kommit ha också, i ej så få fall, hört sig till livs — till frälsning. Vi fingo därför den glädjen att vid sista månadsmötet i Siaoyi ta' emot 11 nya sökare. Av dessa voro 8 kvinnor, av dem 7 från en by, som ligger litet över en mil norr om Siaoyi. Vi hade tre dagars möten där i slutet av nov., då jag hade möten för kvinnorna med litet hjälp av evangelisten Tong, vilken eljest tillsamman med övriga evangelister och bokförsäljare predikade i tältet för män. Det är så härligt att få se, hur *Guds ord går fram med makt.* Redan ha vi sett frukt av vinterns såningsarbete, och där vi ännu ej sett verkligt resultat, se vi ändå så mycket, som uppmuntrar och tyder på kommande skörd. Även från läs- och bibelkurserna i Siaoyi och Huachow ha vi haft många glädjande erfarenheter. Ett par flickor på 14—16 år och en ung kvinna fingo det vittnesbördet av sina närmaste och grannarna, att de kommo hem fullkomligt förändrade. Ni skulle sett deras strålande ansikten, då de hörde om Herren Jesus eller själva vittnade om hans kärlek! — Ja, det är härligt att få tjäna Herren härute och se, vad han gör. Ack, om ni bara kunde få se det och glädjas och fröjdas samt tillsamman med oss härute prisa Gud för hans mäktiga gärningar! Att Satan ej släpper sina fångar så lätt, kan ni nog förstå, och det är kamp och bön för varje själ, men Jesus är Segerfursten. I hans namn och i hans kraft vinna vi seger över ondskans andemakter i himlarymderna. — Den politiska oro som råder, är också hindrande, ty man kan ej obehindrat resa omkring i byarna, då rövareskaror ligga i tusental inom ett par mils omkrets. Fastän vi hittills bevarats för rövareöverfall, måste vi ju ändå iakttaga stor försiktighet och ej själva kasta oss i faror. Både vi och kineserna behöva mycken förbön. Tiden är kort, och Satan har bråttom att med alla medel skada Guds verk. »Genom eder förbön och den Helige Andes hjälp» — det är ännu vägen till seger.

Varma fridshälsningar!

Ingeborg Ackzell.

TILL KINA.

Missionär Nils Svenson skriver från Chicago den 31 juli:

DÅ JAG SKREV SIST VORO vi på väg till Sverige, men på grund av att barnen blevo sjuka, stannade vi här i Chicago. Barnen blevo, Herren vare tack, friska igen, men då uppstod ett annat hinder. Den båt, som vi ämnat resa med, »Hellig Olaf», fick ej tillstånd att

Missionär och fru Svenson med barn.

avgå från Amerika och ligger, så vitt jag vet, ännu kvar här.

Bergensfjords avgång fingo vi ej reda på förrän samma dag den gick ifrån N. Y. Då det nu hade gått så långt på sommaren — vi voro i slutet av juni — började vi tänka på att ej resa till Sverige, synnerligast som vägen över Ryssland var stängd. Det var ju ej så lätt att tänka på att återvända till Kina utan att ha fått träffa våra mödrar. Men då förhållandena gestaltade sig så som de gjorde, beslöto vi oss i Herrens namn att ej tänka på Sverigeresa denna gång.

Vi ha nu köpt biljetter till Kina. Den första båtlägenhet vi kunde få, var den 17 oktober. Vi ha således gjort vad vi kunnat. Må nu Herren befrämja och leda allt till det bästa!

Chicago är ju ej den lämpligaste platsen för sommarvila, men det går att leva även här. Det har varit en jämförelsevis sval sommar här i år och mycket få dödsfall av överhettning. Vi bo för närvarande hos syskonen Lundström och komma kanske att få stanna hos dem, tills vi resa västerut igen. Kanhända jag får göra en missionsresa i ett par stater i aug. och sept. Måtte vi få nåd att i någon mån befrämja Herrens sak! Vi ha på flera månader ej fått vare sig tidningar eller brev från Sverige, tydligen beroende på, att vi varit väntade dit.

FLICKSKOLAN I PUCHENG.

SKOLAN ÖPPNADES I FEBR. 1918 och höll på ungefär tre och en halv månad. Nio elever åtnjöto undervisning. På hösten var elevantalet sexton, fastän två voro med blott en kort tid. Skolan pågick fyra månader. Alla elever ha varit mycket flitiga både i fråga om att läsa och utföra handarbeten. På höstmötet voro nästan alla starkt påverkade av Guds Ande, och vi tro att flera fingo frid med Gud. Vi glädjas ofta åt att se, huru de genom Guds nåd bliva förändrade till sinne och väsen. Det är verkligen, som min lilla flicka häromdagen sade om en av dem: »Nien-Ua har blivit så förändrad. Nu stjäl hon inte mer och är inte elak mot de andra, som hon var, när hon kom.»

Oftast komma flickorna till oss som hedningar, men vanligen dröjer det ej många dagar, förrän de börja att bedja och sjunga. Och innan de återvända hem igen, äro många ej blott angelägna om sin egen själs frälsning utan även om sina anhörigas. Det är en stor uppgift att få fostra dessa unga för Herren.

Gud har givit oss en sant gudfruktig lärarinna och en likasinnad skolmamma. För hela årets erfarenheter kunna vi blott *tacka Herren*.

Maria Linder.

UR VÅRDHAVANDE MISSIONÄRERNAS RAPPORTER.

EHURU STRIDERNA STODO NÄra inpå *Puchengs* murar, kunde dock vårens stormöte hållas. 28 personer döptes då. Ett liknande möte hölls i *Siaoyi* då 4 personer döptes. Dessa möten voro ett kraftigt vittnesbörd inför folket i denna tid, då gemensam samling på grund av oroligheterna var omöjlig.

Skolorna ha kunnat fortgå obehindrat. Flickskolan, som under terminen haft 24 elever, avslutades d. 15:de maj, och gosskolan med 40 elever, de flesta i helinackordering, avslutades d. 23:dje maj. Fyra gossar och två flickor voro ibland de döpta; skolorna ha för övrigt berett oss mycken uppmuntran. Det stora tilloppet av elever efter så kort tid av skolans tillvaro synes oss vara en fingervisning, att vi böra ägna särskild tanke åt de ungas fostran. Därför äro vi glada åt att vi beslöto öppna gosskolan även i år, ehuru inga missionsmedel för vårterminen voro tillgängliga. Vilket bakslag i missionens verk, om dessa 40 gossar skulle ha blivit spridda och fastlåsta i de hedniska skolorna! Nästan alla eleverna bekosta nu själva sin inackordering, och församlingen bekostar som förut kockar, bränsle och skolans lyse.

*

I *Sinanhsien* hölls stormöte i början av maj, då sju personer döptes. En, som förut uteslutits, beviljades åter inträde i församlingen, och några erkändes som forskare.

*

I slutet av maj hölls stormöte i *Honanfu*, då 24 personer upptogos i församlingen. Som mötet för skolans skull måste hållas senare än vanligt och ganska nära inpå veteskörden, blev ej deltagarnes antal så stort, som var väntat. Men inemot 400 voro dock samlade.

Efter årskonferensen hölls en bibelkurs i *Mienchih* för medarbetare från Honanförsamlingarna. Ledare för denna kurs voro R. Anderson, M. Ringberg och O. Beinhoff.

Under vårterminen hava något över 50 gossar vistats i skolan, och arbetet ibland dem har varit mycket uppmuntrande. Församlingen har, förutom alla andra omkostnader för skolan, även betalt en lärares lön. Vi tro, skriver br. Anderson, att Herren ur denna unga skara skall få uttaga flera för sin tjänst.

*

I april döptes i *Hancheng* 36 personer, och vid stormötet i *Hoyang* i maj döptes 31. På båda dessa platser, hade långt flera kommit tillstädes än som var väntat, och utrymmet var otillräckligt. I Hancheng inköpte därför församlingen en tomt i och för tillbyggnad av kapellet. Även i Hoyang, där en utvidgning av kapellet för ett par år sedan företogs, måste vi omedelbart vidtaga anstalter för att erhålla större utrymme, så att arbetet ej skulle hämmas.

Både i flickskolan och i gosskolan i Hoyang har arbetet fortgått ostört. Elevantalet i gosskolan har varit 35. I gosskolorna i Siiien och Hancheng har elevantalet varit respektive 35 och 22. Dessa båda skolor underhållas helt av kineserna själva. Sammanlagt undervisades i 4 skolor omkr. 115 elever.

I fröken Anna Erikssons kvinnoskola i Hancheng varierar elevantalet mycket, enär de få komma och gå efter råd och lägenhet. De tider denna skola hålles öppen, torde deltagarnas antal växla från 5 till 25. Ehuru elevantalet ej är större, synes ingen av våra skolor bära så mycken direkt frukt för Guds rike

som denna. Detta syntes särskilt vid vårkonferensen i Hancheng, då de nydöpta kvinnornas antal för första gången visade sig jämt lika stort som männens.

En ny utstation har under kvartalet öppnats i Nieh shan, 35 li från Tungchowfu och 60 från Chenghsien. 1 lärare, 1 doktor jämte 3 à 4 andra församlingsmedlemmar ha själva betalt hyra för lokal, inredning, nya bänkar och predikstol. Kollekten till den infödda, av församlingen gemensamt underhållne evangelisten i Tsi tsien chenin, betalades vid vårens möten och belöpte sig till 93,000 kash. Efter höstens kollekt hoppas vi därför kunna få anställa ännu en av församlingen underhållen evangelist. Kollekten i övrigt lämnade en rätt god behållning både i Hancheng och Hoyang.

Så få vi alltså trots mycken oro och nöd tacka Gud, som vakar över sitt verk, så att det alltjämt går framåt.

Vid stormötet i *Juicheng* d. 26—28 april döptes 5 män och 2 kvinnor. Kvinnorna voro inemot 70 år gamla; av männen var den äldste 55 år och den yngste 21. I *Puchow* fingo 3 kvinnor och 2 män mottaga dopet, i Chiechowdistriktet 8 och i Ishih 11.

HAN ÄR SVAG NOG. HAN SKALL FÅ GÖRA DET.

HUDSON TAYLOR. († 1905) KINA Inlandmissionens bekante grundläggare och ledare, ägde en ovanlig ödmjukhet, som gjorde ett djupt intryck på alla. En av hans vänner berörde en gång Kina Inlandmissionens utveckling. Taylor bekände då med av rörelse darrande röst: »Jag har ibland tänkt mig, att Gud måste hava sett sig om i olika land för att finna någon, som vore svag nog till ett sådant arbete, så att han icke kunde taga någon ära åt sig. Så fann Gud den, han sökte, och sade: Han är svag nog. Han skall få göra det.»

FÖR S. M. K:s BEDJANDE VÄNNER.

Tacksägelseämnen.

Missionär E. Folkes glädjande iakttagelser, sid. 235.

Att sommarvila kunnat beredas syskonen på fältet, sid. 235.

Att Gud återställt dem som varit sjuka, sid. 235.

Att Gud öppnar hjärtan för evangelium, sid. 236.

Tacksägelse- och böneämnen.

För evangeli framgång i Shensi, sid. 236.

För de nya sökarne, sid. 236.

För flickskolan i Pucheng, sid. 237.

För de nydöpta i Pucheng och Siaoyi, sid. 235.

För de nydöpta i Sinanhsien, sid. 238.

För de nydöpta i Honanfu, sid. 238.

För de nydöpta i Hancheng och Hoyang, sid. 238.

För de nydöpta i Juicheng och Puchow, sid. 239.

För kvinnoskolan i Hancheng, sid. 238.

För den nya utstationen i Nich shang, sid. 239.

För de infördes offervillighet, sid. 239.

För goss- och flickskolorna, sid. 237, 238.

För bibelkurserna, sid. 238.

Böneämnen.

Missionärsparet Svenson och deras anhöriga, sid. 236.

För makarne Olsson i deras sorg, sid. 235.

För försäljning i Stockholm den 22 nov., sid. 240.

FÖRSÄLJNING

[illegible] annordnas af syföreningarna för Svenska Missionen i Kina fredagen den 22 nov. i K. F. U. K:s lokal, Brunnsgatan 3. Kl. 1 talar kyrkoherde Fr. Hammarsten (eventuellt) och kl. 6 missionär V. Wester.

Gåvor mottagas tacksamt under nedanstående adresser och på S. M. K:s exp., Drottningg. 55 2 tr.

De vänner, som kunna skänka äpplen eller rotfrukter, eller andra varor in natura, torde godhetsfullt sända dessa till K. F. U. K., Brunnsgatan 3, Stockholm.

Fröken *Emma Beskow*,
Sturegat. 56, 4 tr.

Frkn *M.* och *N. Cavalli*,
Kungsträdgårdsgat. 22, 3 tr.

Fru *Isabell Faxe*,
Birger Jarlsgat. 15, 3 tr.

Fru *Bell Fries*,
Barnhusgat. 10 3, tr.

Fru *Elin Holmgren*,
Fjellstedtska skolan, Uppsala.

Fru *Mina Johansson*,
Grefturegat. 31, 1 tr.

Frkn *Tekla Liljeqvist*,
Malmskillnadsgat. 31, 1 tr.

Fru *Olga Magnusson*,
Äppelviken.

Fröken *Louise Schön*,
Lützengat. 5, 3 tr.

Fröken *S. Storckenfeldt*,
Engelbrektsgat. 6 A, 2 tr.

Fröken *Thyra Sandstedt*,
Östermalmsgatan 64, 5 tr.

Fru *Elisabeth Tham*,
Hovslagaregat. 5, 4 tr.

PÅ
S. M. K:s FÖRLAG

HAR UTKOMMIT

HANS STJÄRNA I ÖSTERN

Illustrerad Jul- och Missionskalender för 1918,
- - 15:de årgången. - -

Pris häft. kr. 1: 25, kart. kr. 1: 75, klotb. kr. 2: 25.

Då minst 5 ex. rekvireras — lämnas 25 % rabatt. —

Expedition: ***Drottninggatan 55.*** Telegramadress: »***Sinim***», ***Stockholm.***
Telefon: ***Riks. 44 59. Allm. 224 73.***

INNEHÅLL.

Se, på mina händer har jag tecknat dig. — Från Redaktionen. — Utdrag ur missionär Folkes meddelanden från fältet. — Brevavdelningen. — Ur vårdhavande missionärernas rapporter. — För S. M. K:s bedjande vänner. — Försäljning.

Stockholm 1918, Nordiska Bokindustri A.-B.

N:R 23. ÅRG. 23. 1 DECEMBER 1918. PREN.-PRIS 1: 75

KINA-MISSIONS-TIDNINGEN "SINIMS LAND"

以便以設耳 耶和華以拉

EBENEZER HERREN FORSER

UTGIVARE: *KOMMITTÉN FÖR SVENSKA MISSIONEN I KINA.*

Du är ett folk, som får seger genom Herren, genom honom som är din skyddande sköld, honom som är ditt ärorika svärd, 5 Mos. 33: 29.

FRÅN MISSIONSKONFERENSEN I YUNCHENG JUNI 1918.

VÅR KONUNG.

Av *Johannes Johnson.*

Jesus sade till Pilatus: Jag är en konung. Ja, därtill är jag född och därtill har jag kommit i världen, att jag skall vittna för sanningen. Var och en som är av sanningen, han hör min röst.
Joh. 18: 37.

MÅNGA »KRAFTIGA GÄRningar» hade Jesus gjort för att hjälpa andra. Men nu gjorde han intet för att hjälpa sig själv. Bunden stod han inför sina ursinniga domare och inför den högmodige, blaserade romaren, stod där utan annat försvar än sin snövita oskuld och sin stora uppgift. De slogo honom, han slog icke igen utan överlämnade sin sak åt honom, som dömer rättvist. »I skolen få se Människosonen sitta på maktens högra sida och komma med himmelens skyar». Då skall bladet vända sig och Kaifas och Pilatus stå skälvande inför den stora vita tronen och inför honom, för vars ansikte fly både jord och himmel.

Men ännu har bladet icke vänt sig. Ännu står Människosonen bunden inför människors dom och har till sitt försvar endast sanningen; i sin rena oskuld och med sin höga uppgift vädjar han till varje människas samvete; den som lyssnar till samvetets röst och söker efter rättfärdighet och sanning, han kommer med bland hans undersåtar; den som fegt sluter örat för sanningens röst i sitt inre och väljer syndens och självviskhetens väg, han trycker nya törnen in i Människosonens panna och slår honom ännu ett slag i ansiktet.

Men han slår icke igen. Det är detta som är det rysliga. Han vill icke hava andra undersåtar än sådana, som vilja det rätta *blott därför att det är rätt*, icke därför att det är fördelaktigt, är lönande. Därför låter han oss välja, i full frihet och under eget ansvar, mellan hans vägar och våra vägar.

Intill dess bladet vänder sig! Då skall sanningens röst, den ofta hörda och ofta nedtystade samvetets stämma, gå som tordönet över ändlöst hav och intet, intet höras utom den, intet utom den! Då är det icke längre »människornas stund, då råder icke längre mörkrets makt»; utan det är Jesu Kristi dag, sanningens dag, domedag.

Gud, hjälp oss att i rätt tid döma oss själva. Hjälp oss att själva ställa oss inför sanningens domstol och böja våra knän inför sanningens Konung, så att han får ensam regera över våra hjärtan ifrån nu och allt intill Jesu Kristi dag.

Amen.

Det naturliga människohjärtat liknar en verkstad, som står stilla; hjulen röra sig icke, maskinerna arbeta icke för att bereda ägaren någon vinst. Det har gått sönder, så att drivkraften, den stora floden utanför verkstaden, som en gång satte densamma igång, måst avledas. När Guds kärlek utgjutes i våra hjärtan genom den Helige Ande, då är den väldiga drivkraften inledd i människan och orsakar, att hjärtat slår för Gud och lever för hans räkning.

Fr. Hammarsten.

PROFETEN JESAJA OCH VÅR TID.

Av *Nath. Högman.*

X.

Den profetiska framtidssynen.

1. *Den närmaste framtiden mörk.*

I DET FÖREGÅENDE HA VI sett, huru, efter sorgesången om vingården, den anklagades dom avkunnades. De 6 veropen avslutades med tvenne oryggliga »*därför*». Därmed var domen fälld över den stolta staden på Sions berg, ja, över hela landet och folket. Anarkiens svarta moln sänkte sig över staden, 3: 1—3. De sammanhållande krafterna började brista. I stället för humanitet och rättvisa kom hänsynslöshet och förtryck, v. 4—7. Jerusalem vacklar, och Juda faller, v. 8.

I verkställandet av denna dom förena sig såväl naturkrafterna (jordbävning), 5: 24—25, som fientliga härar, 5: 26 f. Men över stormen och stridslarmet höres likt en stormklocka den fruktansvärda refrängen: »Vid allt detta vänder hans vrede icke åter, hans hand är ännu utsträckt», 5: 25. Denna refräng återkommer sedan 4 gånger, i kap. 9: 12, 17, 21; 10: 4. Ändock förmådde ej allt detta att bringa folket till besinning. De sökte glömma både hemsökelsen och dess orsak, 9: 8—10. Då kommer ny nöd, 9: 11—12.

»Men folket vänder icke åter till honom som slår dem, Herren Zebaot söka de icke», 9: 13. Detta för då folket i än större nöd; krigets hemsökelse går över landet. Ett krigs förskräcklighet visar, hur nära förbundna ett folks olika samhällsklasser dock äro. Icke ens Gud kan skydda änkorna och de faderlösa från följderna av de fel, som ett folks ledare begå, 9: 13—17.

I krigets spår kommer anarkien, 9: 18—21. Läs uppmärksamt verserna 19, 20. Är icke detta en verklig spegelbild av vår egen tid? Men även över anarkien skulle en dag hemsökelsen komma, »ett oväder fjärran ifrån», 10: 1—4.

2. *Den avlägsna framtiden ljus.*

Envar, som fått skåda en så skräckingivande framtidssyn, skulle hava överväldigats av förtvivlan och hopplöshet. Men Guds profet ser igenom det förhandenvarande mörkret och upptäcker ett härligt slutmål, en ljus avslutning. I domshemsökelsens mörka inramning ser han tvenne ljusa tavlor, 2: 2—4. 4: 1—6.

a) *Den Messianska framtiden*, 2: 1—4.

Denna framtid var Israels högsta bestämmelse. Genom den kommande Konungen skulle Israel en gång efter alla genomgångna lutringstider bliva upphöjt och mäktigt, 2: 2. Jerusalem skulle bliva centrum för ett världsfamnande inflytande, och genom Israel skulle folken föras till Gud och lära att vandra på hans vägar, 2: 3a. Från Israels Konung skulle såväl frälsningens som världsfredens ord utgå, 2: 3 b. Han skall då själv taga sin stora makt och regera. *Då* kommer tusenårsrikets fredsälla tid. »*Och han skall döma mellan hednafolken och skipa rätt åt många folk; då skola de smida sina svärd till plogbillar och sina spjut till vingårdsknivar. Folken skola icke mer lyfta svärd mot varandra och icke mer lära sig att strida*», 2: 4.

b) *Det nya Israel*, 4: 1—6.

I denna syn får Jesaja skåda det nya Israels *inre* härlighet och dess trygghet. Renat genom domen (jfr: »Sion skall på

domens väg igenlösas», Myrbergs öv. 1: 27) står nu Israel under Guds särskilda beskydd. I stället för härskaror skall Gud skapa en molnsky och en rök om dagen och en lågande eld om natten över hela Sions bergs område och över dess högtidsskaror, 4: 5. Herren själv skall bliva sitt folks skydd. Snabbt utveckla sig händelserna i våra dagar. Tiden för Israels återförsamlande är säkerligen mycket nära. Ja, igenom vår samtids mörka skuggor se vi framåt mot »*det saliga hoppet* och uppenbarelsen av den store Gudens och vår Frälsares, Jesu Kristi, härlighet», Tit. 2: 13.

FRÅN REDAKTIONEN.

Åter till Shensi. Fru *Bergling* skriver d. 10.8 från Uanchuan i Shansi: »Vill Gud, så resa vi härifrån d. 24 ds till Peh-chuang, vår f. d. utstation, och stanna där över söndagen. Sedan hoppas vi, alla Shensibor, att tisdagen eller onsdagen därefter få resa över floden. Tillsamman med oss skulle Maria och Ester Berg resa och troligen även Maria Linder med Lennart, Ingeborg Ackzell och Estrid Sjöström, ty det lär vara svårare att fara över Tungkuan. Hugo Linder skulle nästa vecka fara med lilla Margaret till skolan på Chi kong shan. Det är fortfarande ganska oroligt i Shensi. Men vi få var och en stå inför Herren med våra liv, låta honom bestämma över oss och leda oss. Vi äro vissa om att missionens vänner vilja bedja för oss, Shensibor.»

Därom vilja förvisso S. M. K:s bedjande vänner förena sig!

Personligt meddelande. Från fältet meddelas, att Herren d. 15 aug. skänkte missionär och fru Andersson i Honanfu en flicka, Gunhild Margareta. Vi tillönska den lilla och hennes föräldrar Guds rikaste välsignelse.

Försäljningen för S. M. K:s syföreningar i Stockholm d. 22 nov. inbragte omkring kr. 2.700. Vi tacka Gud att det även i år blev möjligt att hålla denna försäljning och för den välsignelse, han den dagen gav.

Prenumerationsavgiften å Sinims Land har på grund av de nästan fördubblade tryckningskostnaderna måst höjas med 50 öre pr ex. Se anmälan!

BREVAVDELNINGEN.

HÖGTID I »SHUI-IU».

TID EFTER ANNAN FÅ VI »sätta upp vägmärken» och fira högtidsdagar. En sådan dag var den 4:de juli, då min kära kamrat, Frida Prytz, fyllde 50 år. Vi hade glädjen tillbringa dagen i kära vänners krets och i det naturskönа »Shui-iu», en bergsby 1 sv. mil från Juicheng, där våra vänner Carléns berett ett så trevligt sommarhem.

Tidigt på morgonen hälsade vi Frida med sång och födelsedagskaffe, och efter frukost samlades vi i den festprydda grotta, där dagen huvudsakligen firades. Många hälsningar både på vers och prosa hade anlänt, och födelsedagsgåvor saknades ej heller. Så hade åtskilliga bland kamraterna förenat sig om en klocka, och från evangelister i Juicheng och

tjänarne här överlämnades en prydlig vas med blommor.

Särskilt kärt för Frida var en hälsning från de gamla vännerna inom Puchow församling. Från kretsen i »Cypressbyn» sändes flera presenter, som överlämnades av deras ombud. Denna plats ligger ej fullt 2 sv. mil därifrån, och det var så kärt få återse några av dessa vänner. Vi fingo en kär stund tillsammans på f. m., då de tillika med våra kineser här bjödos på te. Sedan åto vi kväll på den vackra, gröna ängen nedanför byn, och så var denna sköna dag förbi. Den har efterlämnat ett ljust minne. »Tacken Herren, ty han är god, ty hans *nåd* varar evinnerligen,» Ps. 136: 1.

Maria Nylin.

I DET NATURSKÖNA SHUI-UI.

FRÅN HANCHENG.

EN BEDRÖVLIG SAK ÄR ATT *opieodlingen* tycks taga fart igen på vissa trakter i Shensi.

Fejden med rövare och rebeller hindra myndigheterna från att hålla efter opiehanteringen. I stället ha de nu pålagt skatt för opieodlare, 6 tls per »muo». På en sådan god jordbit kan under god vård och gynnsam väderlek skördas ända till 70 uns, som nu betalas med 7 tls per uns, rå opium. Det är ledsamt att se opieredskapen åter i marknaden, när man tänker på att under fjolåret många lagöverträdare fingo sätta livet till för att de överträdde opielagarne. *Bedjen, att Gud må bevara de kristna från vinningslystnad,* att de ej må försynda sig på detta opium igen!

Mina kära bibelkvinnor ha under de gångna månaderna av detta år gjort 77 bybesök och därvid besökt en hel del nya byar och rönt stor uppmuntran. Därvid får Ester Jonssons predikoflagga göra god tjänst. De sista dagarna av förra året tog Gud hem till sig vår kära syster och medhjälparinna, fru T'u. Det var en mycket kännbar förlust. Men gärna unnar jag henne vilan hos Jesus efter tre års trogen tjänst i evangelium. Hennes bortgång hade till följd, att hennes man börjat på allvar hålla sig till Herren, och flera av hennes släktingar ha ock börjat söka Gud. Hennes vittnesbörd bland dem var ej förgäves. Bland eleverna här tjänade hon med fridens saktmod. Det är ej alltid så lätt för olika temperament att trivas tillsammans en längre

tid, helst som kineserna i allmänhet inte känna till självbehärskning; men fru T'u hade en särskild gåva att kunna ena och jämna ut kanterna. Hon har nu gått att taga emot sin nådelön. Frid över hennes minne, som länge skall leva friskt ibland oss. Tacken Herren med oss för henne! I hennes ställe ha vi nu fått Uei-ta-sao. Tagen också henne som böneämne, att hon må mer och mer lära tålamod och urskiljning i samlivet med eleverna, mera insikt i Guds ord och skicklighet att undervisa andra både i ord och liv och bli ett utkorat redskap till frälsning för många. Veteskörden i år är ovanligt god i trakten häromkring. Det säges, att söder om Hoyang ha de, som hålla på att bekriga varandra, vältrat omkull vetet, så att inga fiender skulle kunna gömma sig däri. Synd om dem som så blivit berövade sin skörd, ty någon ersättning är väl mindre troligt att de få. *Anna Eriksson.*

HÄLSNING FRÅN SHENSI.

"Vi hava icke fått världens ande, utan den ande som är av Gud".

FRÅN DEN SEDAN URMINNES tider ryktbara fästningsstaden Tungkuan, där jag f. n. vistas, sänder jag denna hälsning till alla dem i gamla kära Sverige, »som älska oss i tron».

Ehuru kriget mot rebellerna pågick i vårt distrikt, gav Herren oss nåd att i maj i stillhet få hålla tvenne goda vårmöten: i Pucheng och Hsiao-i, vid vilka tillfällen vi hade glädjen att genom dopet i församlingen upptaga 32 omvända hedningar, som alla hade gott vittnesbörd om genomgången omvändelse.

Därpå fortsatte vi resan till den länge emotsedda konferensen i Yuncheng. På ett ställe voro vi endast 5 km. från en by, där 1,000 rebeller höllos omringade av regeringstrupper. Vi sågo även sårade, som buros hem från striden. Lyckligt kommo vi dock igenom denna stad och över Gula floden in i det hederliga Shansi. Nu, tänkte vi, är all fara och svårighet förbi. Men ack, sent en kväll brast vår nya kärraxel ute på landsvägen, och dagen därpå dog helt oväntat den vackraste av de två mulor, som jag för 200 kr. hade nödgats köpa, då ingen åkare i Shensi i dessa tider vågar sig ut med dragare. Så fingo vi påminnelse om vårt behov av Herrens nåd och hjälp i Shansi såväl som i det ökända Shensi.

Ersättning för resans mödor gavs oss vid framkomsten i syskonkretsen, en verklig vederkvickelse efter det ofta hårda livet i Shensi och isoleringen där. Herren gav oss under ett par veckor en skön om ock ibland ansträngande konferenstid. Särskilt var det rörande att se, huru barnen njöto; våra ville sedan ej höra talas om hemresa igen. De ha också sluppit detta, då myndigheterna varit vänliga nog att åt Berglings och vår familj över sommaren giva dispositionsrätt till det till skola förvandlade stora konfucianska templet utanför staden Wanchüen. Där bo nu Berglings och de mina. Själv har jag med 1,000 dollars i min koffert måst återvända till Shensi med Pucheng som mål för att enligt kontraktet inbetala priset för missionens där inköpta tomt.

Det var mycket kärt att få träffa syskonen Folke samt doktorinnan Maria Berg och att genom dem få leva med er i tankarna ävenså att göra bekantskap med vår nya präktiga syster Hedda Anderson från Chicago.

Sedan vi sist voro här i Tungkuan på genomresa till konferensen, har

i denna stad hemska scener utspelats. Den 10:de juni frambröt nämligen genom bergen söder om staden en upprorshär på ett par tusen man (av vilka dock endast en del hade gevär) i syfte att intaga staden. Den mycket fåtaliga besättningen i och utanför staden höll under tre dygn fienden på avstånd. Rebellchefen, f. d. guvernörens förnämste officer, blev dem dock övermäktig. På tredje dagen stormade rebellerna in i stor förbittring på grund av de förluster de lidit — chefens bror, en i utlandet berest officer, hade bl. a. fallit. Nu började ett plundrande, vartill denna plats ej ens under revolutionen 1911 sett maken. Knappt ett enda privathus i gränderna blev oantastat. Ämbetsverken, militärens ganska rika förråd och butikerna tömdes, medan penningar utkrävdes av de välbärgade. Ett tjugotal civila blevo härvid skjutna och andra sårade. Bland dem som föllo var en av våra kristna och hans far; de dödades av en fiende från forna dagar. Vår station hade påhälsning ett par gånger, men soldaterna stannade i gästrummet, där de bjödos på té, och gjorde intet ofog. Äldste Chang lyckades t. o. m. utfå en skyddsproklamation för de troende m. fl. Plundringen och utförseln av godset från staden pågick som bäst, då på andra dagens e. m. guvernörens trupper anlände väster ifrån och började spärra vägen till återtåg. Rebellchefen, som såg sig ha förlorat all makt över sitt folk, tågade då lugnt ut genom östra porten, vars Honan-besättning han mutat. Hans syfte hade varit att hålla staden för att därigenom avskära guvernörens ammunitionstillförsel. Nu skummade han av vrede över att detta misslyckats. Och åter uppkommen bland bergen utgöt han först sin förbittring över sina närmaste och lät sedan öppna gevärseld mot sina egna trupper, som kommo tågande på sluttningen, belastade med rövat gods. Dessa, som trodde, att elden kom från en fiende, sköto igen. I förvirringen dödades bland andra chefens far, hustru och en annan släkting. Fann lao ri fick således se ett bevis på att ingen välsignelse följt detta företag.

Det var med en känsla av innerlig tacksamhet, som jag vid min återkomst kunde böja knä tillsamman med några av de kristna. Smärtsamt kändes det dock, att en av kretsen, på sätt som ovan nämnts, ryckts bort. Det blev en ny påminnelse om vikten av att stå ren inför både Gud och människor.

För en tid sedan ankom ett meddelande att ett sällskap av 48 turister ämnade göra en tur genom provinsen Shensi. Guvernören, som inte vågade åtaga sig ansvaret för deras beskydd, gav order, att de skulle hejdas här i Tunkuan och ej få resa vidare in i provinsen. Den här varande generalen har ej förstått att skilja mellan turister och missionärer. Följden är, att på denna station vistas förutom mig sedan 10 dygn ett sällskap missionärer, tillhörande Skandinaviska Alliansmissionen, förhindrade att fortsätta resan till sina hem i Sianfu. Det telegraferas åt olika håll, men i denna villervalla i Kina går allting långsamt. Jag ville ej gärna vända åter till Shansi med min tunga silverbörda, men ingen vet, vad guvernören kan hitta på. Det har sagts, att han ej är vidare vänligt stämd mot missionen på grund av att så många kristna (bland baptisterna?) äro med i rebellhärarna. Det är ljuvligt veta sig vara under sin himmelske Faders ledning.

Då jag visste att de mina för sommaren funnit en god tillflyktsort, önskade jag mycket komma hem til Pucheng för att få den nya lägen

heten i våra händer och påbörja de arbeten, som äro nödvändiga för erhållande av en rymligare missionärsbostad samt för verksamheten bättre lägenheter. Jag vill på det hjärtligaste tacka alla, som till dessa ändamål givit bidrag, ävenså för den grundplåt (kr. 75), som givits till kapellbygget. Det hus, som nu användes till kapell, är mycket dåligt och behövs för andra ändamål, varför ett kapell på den nya tomten vid den större gatan är ett av de önskemål, vi framlägga inför Herren.

Ack, huru vi längta efter fred, världsfred och fred härute! Aldrig har folket varit så böjt och tillgängligt som nu. Gud är med oss, segern är viss.

2 juli 1918.

Hugo Linder.

STORMÖTESTID I ISHIH-DISTRIKTET.

UNDER SISTA KVARTALET var det stormötestid. I stället för de sedvanliga 6 vårmötena hade vi i år endast två, detta för att spara reseutgifter. Det ena mötet hölls för de tre kretsarna i norr i Peichuang, det andra i Ishih för staden samt de två lantkretsarna i öster och väster. Vid båda dessa möten hade vi den stora glädjen att ha syskonen Folke med. Det var för oss och kineserna ett icke litet under att höra Erik Folke efter 14 års bortovaro tala kinesiska, som om han aldrig lämnat landet. Det gavs honom också rikliga tillfällen att tjäna med sina gåvor.

Mötet i Peichuang räckte tre dagar. Stor stillhet rådde under hela mötestiden, och ordet mottogs begärligt.

Under dagarna höllos böne- och uppbyggelsemöten, och om kvällarna inbjödos särskilt hedningarna, varvid korta vittnesbörd avlades med maning till dem att söka frälsning i Jesus Kristus. Detta har blivit norm för stormötena i Peichuang, och det tyckes slå väl ut, i det människorna lyssna med stor uppmärksamhet, oftast så länge mötet varar.

Vi hade glädjen vid detta stormöte få döpa elva personer. Flera av dem voro från grannbyn Fann tsuen, samma by, där den i början av året för otukt uteslutna snickaren Kuo bor. Sålunda hade det icke lyckats Satan att genom detta fall göra Herrens verk helt om intet i den trakten. Det är en gammal änka, som där utgjort den andliga motvikten. Hon har lyst med sitt ljus, och förutom att hon enskilt vittnat om Herren, har hon samlat folk till sitt hem till daglig aftonbön. Det var tre personer, vilka såsom förstling från församlingen i hennes hus upptogos i Guds folks gemenskap.

Två av dessa voro kvinnor. När den ena tillfrågades, huru hon kommit till tron på Jesus, blev svaret: »Jo, jag brukade gå med på mötena hos fru Yuen, och där fick jag höra om Jesus och lära mig bedja till honom.» Den andra tillfrågades även, huru hon lärt känna frälsningens väg. »T'a» (hon), svarade hon blott och pekade på änkan.

Den tredje var en ung man, broder till en lärare i byn. Denne har varit anställd vid vår gosskola och känner väl frälsningens väg men står ännu om ej fientlig så dock likgiltig för sanningen. Då han fick höra om sin yngre brors omvändelse, tilltalades han ej heller mycket därav utan gjorde narr av honom. Sedan tillade han dock: »Men kan du bli en sådan kristen, som Rom. 12 beskriver, då kan det så vara.» Må vår käre unge vän bli en sådan kristen och därmed

ett ljus för sin bror och hela sin familj! Hans *ansikte* lyser åtminstone.

Bland dopkandidaterna var ock en 13-årig flicka, skolelev från Ishih. Hon var liten och späd men hade stått »på tillväxt» ett år. Dopförhörets ledare tilltalade henne sålunda: »Men är inte du alldeles för liten att döpas och intagas i församlingen?» Med en frimodig blick och ett mycket bestämt: »Jesus tycker inte, att någon är för liten», stoppade hon alldeles munnen på frågaren, och så fingo vi ett »barndop» i Peichuang, ty även denna lilla var, så barn hon var, en sann Abrahams dotter.

Det tyckes nu verkligen vara litet rörelse i Peichuangförsamlingen, en rörelse *framåt*. Ett tecken därtill är det lilla steg framåt i *givande*, som tagits. På kapellskulden avbetalades vid stormötet 26 kr. Vidare insamlades 33 kr. till hjälp för de genom översvämning i provinsen Chili nödlidande. Ett annat steg framåt är hållandet av söndaglig gudstjänst i några grannbyar, där kristna bo, för att få deras hedniska grannar med. F. ö. hållas av några troende där flitigt gatupredikan i förening med skriftspridning.

*

Vid stormötet i *Ishih* döptes även elva personer. Bland dessa befann sig gamle Jo (Jå), flickskolans mångårige lärare, som nog länge i sitt hjärta velat tillhöra Herren. Två f. d. skolflickor döptes även samt tre skolgossar.

En förstling från Hanchüens stad döptes ock här. Det var två män och en kvinna.

Detta klöverblad vore värt sitt särskilda kapitel. Det är 10 år, sedan de först kommo under evangelii inflytande. Det var sommaren 1908, då vi första gången tillbringade hettiden i Uan chüen. Dessa personer voro då liksom ännu våra närmaste grannar. En av männen är även vår husvärd, i det vi av honom hyra det hus vi om sommaren använda som kapell. Han var i början ytterst rädd för oss, och om han någon gång bemästrade sin fruktan och tittade in till oss, kunde man vara säker om att hans gamla mor ropade honom tillbaka. O, hur förskräckt den gamla var för oss! För att komma ut och in till oss måste vi gå förbi deras dörr, och så snart gumman märkte, att någon av oss närmade sig, slog hon igen dörren. Råkade hon möta min hustru och ej hann komma undan, såg hon envist ned i marken, och på Annas vänliga tilltal hade hon blott en grymtning till svar. Men även hos denna kvinna blev det en förändring. Några år senare, den sista sommaren hon levde, var hon så glad över besök av dessa förut så fruktade människor, och då följde hennes stapplande tunga med i bön till Jesus. Hon hann aldrig bli döpt men är nog ändå den allra första kärven från denna stad, så visst som det är sant, att »var och en, som åkallar Herrens namn, skall varda frälst».

Sonen kom småningom med till gudstjänsterna men syntes som ett fullkomligt hopplöst subjekt med sin slöa blick och sitt uttryckslösa ansikte — ifall han ens *var* vaken. Jag trodde länge, att han ej var fullt normal. När jag nu ser honom, är det svårt tänka sig den bild, han en gång företedde — en så underbar förändring har hela hans yttre undergått, och det ehuru han ej förut var sjunken i någon särskild last.

Den andre mannen är fångvaktare. Detta är ett i Kina illa beryktat yrke, och denne man var ej bättre än sina kolleger i allmänhet. Att han kom till oss på besök var intet märkvärdigt. Han hade intet att förlora men kunde möjligen vinna

något genom de rika utlänningarna. Han kom även med vid gudstjänsterna, ytterst ruskig i klädsel och uppförande men stundtals också rätt uppmärksam under ordets förkunnelse. Man kunde tro honom vara den mest intresserade åhörare, ty om man vände sig åt det håll, där han satt, och han var tillräckligt vaken för att se det, nickade han energiskt bifall till allt vad man sade. Men sökte man efteråt bygga på det mottagna intrycket och fullfölja undervisningen, blev man jämmerligt besviken — hans själ syntes vara ett såll, där allt rann igenom och intet stannade kvar. På detta stadium tycktes han stå i flera år. Men så fingo vi plötsligt höra, att han börjat läsa bibeln.

När evangelisterna kommo hit eller vi ibland under vintern hade opieasyl i vår lägenhet, brukade han komma in, låna sig en evangeliidel och så börja läsa, bara läsa, läsa utan att säga någonting. Följande sommar märkte vi, att mannen icke var densamme som förr. Vi förstodo oss ändå inte riktigt på honom, ty han talade icke mycket. Men hans gärningar började tala — de fula orden uteblevo och hans behandling av fångarna blev en annan än förr.

(Forts.)

FRÅN MIENCHIH.

Vårens stormöte i Mienchih den 14—17 maj präglades av en mycket god ande och allvarlig strävan att gå framåt i självunderhåll. Liksom i familjelivet det lilla barnets första steg iakttagas med största intresse, så är detta också fallet, när vi missionärer se den unga församlingens strävan att stå på egna ben. Så beslöt man nu att småningom köpa in jord för att i sinom tid kunna garantera gosskolans bestånd. — Tolv män och en kvinna upptogos genom dop i församlingen, som sålunda har 168 medlemmar.

Ytterligare ett tacksägelseämne ha vi uti

Den goda vårskörden,

som mera än mycket annat bidrager att lugna sinnesstämningen och sålunda indirekt bereda väg för evangelium. En mera märkbar verkan av skörden hoppas vi få se i

Våra goss- och flick-skolor,

där elevantalet står i närmaste samband med hemmens ekonomiska bärkraft. Småskolan för gossar har under våren haft 36 elever, flickskolan 23. Att antalet ej är större, beror på att skörden under flere år å rad varit så dålig, att förhållandena stått nödårens så nära, som gärna är möjligt. I vanliga fall välbärgade troende lantbrukare ha flerstädes ej kunnat stanna i hemmet, enär matförrådet i bästa fall blott räckt till för knapp ransonering för kvinnorna och barnen. Det fordras några goda skördar å rad för att jämvikt åter skall inträda.

Under sådana förhållanden är det rörande att se den *villighet att offra för Guds rike,* som stundom kommer till synes. Modern till en av skolgossarne, vilkens far f. n. är urståndsatt att underhålla sin familj, kom tidigt på våren och lämnade tio tusen kash för arbetet inom församlingen — en hel månadsinkomst för en person i lärarnes samhällsställning.

»Men ni har ju själv knappast det nödvändigaste för er familj», sade vi. »Huru kan ni då giva så mycket?»

»Jo, en person kom och sade, att han sedan lång tid tillbaka var skyldig min man tjugu tusen kash och att han nu skulle försöka betala tillbaka. Jag lovade Herren att giva hälften till församlingen, om skulden inbetalades, och här äro nu pengarne.»

Någon tid efteråt kom samma kvinna och lämnade 500 kash till arbetet.

»Men snälla fru Iang, huru är detta möjligt för er?»

»Jo, jag tycker det är så roligt att giva åt Gud. För att få mat till barnen sålde jag en av silvernålarna i mitt hår och fick ett tusen kash. Men hälften skall Gud ha.»

»Ja, men sedan då?»

»Jag har en fin sidenkofta, som jag tänker sälja. Nu när vi tro på Gud, inte behöva vi då ha så fina kläder, inte.»

Mienchih i juli 1918.

Malte Ringberg.

VID OFFERKISTAN.

EN STÄNDIG KÄLLA TILL UPPmuntran och glädje äro meddelandena från våra vänner och medarbetare ute i landet. Hur ofta är det ej, som ett brev giver oss nytt mod och ny kraft. Vi få höra om arbetsglädje och tacksamhet över att få giva åt Herren. De tackoffer, som i höst framburits på Herrens altare, hava på ett alldeles särskilt sätt fröjdat oss. Det är obeskrivligt dyrbart, att det finnes hjärtan så uppfyllda av tack till Gud i denna tid. Tänk vilken nåd! Det kan eljest vara fara värt, att även de som höra Gud till bli alldeles nedböjda av det som överglar världen och inte minst vårt eget land och folk. Men se vi Guds hand och hans underbara ledning uti allt, då kunna vi ändå tacka och prisa honom.

Från skolbarn och söndagsskolbarn ha många gåvor kommit till missionen under hösten. Det är med glädje vi låta S. L:s läsare få del av några brev, som särskilt tala om barnens glädje att få tjäna Herren. En lärarinna skriver: »Barnen ha i år haft sitt lilla potatisland på skolgården, för att de skulle få något att skicka till missionen. De ha själva grävt upp, planterat och vårdat sitt land i sommar. Deras glädje var stor, då de fingo se det goda resultatet. Det var också bra roligt för dem att nu få sända en del av pengarna. Bakom denna lilla gåva finnas många *glada* givare. De vilja så gärna vara med och göra någonting.»

Innerligt må vi bedja Gud välsigna både lärarinna och barn på denna plats.

En annan vän, likaledes lärarinna, sände in medel för missionen. Ett litet utdrag ur hennes brev följer här:

»Så har jag nu glädjen sända våra söndagsskolbarns sparbössemedel. De ha så snällt samlat i sina bössor för varje söndag. I går var den stora dagen, då sparbössetömningen ägde rum. Det var både rörande och glädjande att se det intresse, den iver och glädje, som återspeglades hos dem alla under sammanräkningen. Måtte den store Barnavännen få helt rå om dessa kära barns hjärtan både för tid och evighet!»

I denna bön vilja vi nog alla instämma.

*

Från ännu en vän ha vi fått en liknande skildring, av vilken tydligt framgår, att den dag då barnen tömde sina sparbössor, var en riktig högtidsdag. Barnen där insamla så mycket, att de nu kunna underhålla en gosse och en flicka i Kina. Vår vän skriver bland annat:

»I söndags hade vi barnens missionshögtid, då de tömde sina sparbössor. Alla barnen önskade att omigen få en gosse att underhålla i skolan på S. M. K:s fält. (De ha förut underhållit en gosse, som nu slutat). De kära barnen äro i sanning glada givare. Denna söndag, den sista i oktober varje år, följa flera av föräldrarne med sina barn. Mammorna ha med sig lite' kaffe och dopp, som vi sedan dricka tillsammans. För oss alla, både stora och små, var det en högtidsdag. Vi fingo även höra om en f. d. söndagsskolflicka som nu dött. Hon var 14 1/2 år.» Samma vän säger: »hon gick genom porten jublande glad och lycklig.» Gud giver seger genom Lammets blod för både små och stora. Pris ske hans namn!

L. B.

FRÅN HEMARBETET.

VIDA OMKRING I SVERIGES BYGder har min färd gått under de sista månaderna. En stark förstämning men ock ett ökat allvar och en längtan efter frälsningens budskap har förmärkts ute i bygderna på grund av den svåra farsotens härjningar.

I början av okt. besökte jag Helsingland, där jag först höll ett med ljusbilder illustrerat missionsföredrag i Söderhamns församlingshus. Sedan gick färden till Edsbyn, Sveriges största landsby. Det var första gången någon S. M. K:s representant besökte denna plats. Men Gud hade redan, genom andra redskap och genom tidningen, skapat kärlek till S. M. K:s arbete. I det trevliga »Folkets Hem» hölls vårt första möte, ett med ljusbilder illustrerat missionsföredrag, och på söndagen tvenne bibelstudier. På lördagskvällen var en försäljning anordnad för S. M. K. i en grannby, Kyan. Det var gripande att se den offervillighet och den kärlek till Herrens sak i Kina, som ådagalades. Försäljningssumman steg till inemot 500 kr. Med innerlig tacksamhet till Gud för vad han givit oss i Edsbyn återvände jag hem.

Sedan gick min färd till Göteborg. Inga mötesförbud hade där utfärdats för religiösa sammankomster, ehuru sjukdomen stod på sin höjdpunkt, då jag var där. Vi hade på f. m. ett oförgätligt möte på Missionshotellet, dit en stor skara missionsvänner inbjudits. Det blev en verklig evighetsstund av det slag, man behöver i allvarstider. På aftonen hade offentligt möte anordnats på »Libanon», då vi fingo samlas omkring missionens heliga sak.

Det är med innerlig tacksamhet man erfar det trogna intresse, som alltjämt visas missionens sak i Göteborg. Senare har i Masthuggskyrkan hållits en särskild missionsgudstjänst, från vilken följande referat föreligger:

Kinakretsen i Göteborg avhöll sitt sedvanliga månadsmöte söndagen den 17 november. Denna gång fick vårt Kinamöte en mer än vanligt högtidlig och anslående prägel, därigenom att vi då samlades i Masthuggskyrkan, som för ändamålet upplåtits av kyrkoh. C. G. Klingner, ordförande i härvarande Kinakrets. Uppbyggliga och väckande föredrag höllos av kyrkoherdarne Klingner och Albin Holm. Mellan föredragen utfördes på ett förtjänstfullt sätt körsång av ynglingaföreningen Libanons manskör. Offer upptogs till förmån för S. M. K. och belöpte sig till c:a 121 kronor.

Från Göteborg gick färden till Ljungby, där barnarbetsföreningen, som ledes av fröken Samuelsson, även i år kunnat anordna en försäljning. Huru glädjande, icke minst för de små, blev ej resultatet: 475 kr. Och detta inte minst med tanke på, att på grund av influensan, som även där härjade, endast ett 50-tal personer infunnit sig.

På återresan till Stockholm besökte jag Stockaryd, Nässjö, Tranås och Norrköping. På alla dessa platser förnams en tryckande stämning på grund av de skördar, som döden gjort och gjorde. Men man märkte ock en mer än vanligt allvarlig längtan efter de eviga tingen.

*

Även i år hade vänner i Djursholm kallat mig att leda en serie bibelstudier där de sista dagarne i nov. Vi stannade denna gång inför: De heligas Hövding, De heligas samfund och De heligas hopp. På söndagen samlades vi omkring Allhelgonadagens texter och dessas missionsbudskap.

*

Efter ett kort besök hemma gick så färden till Karlskrona, dit jag kallats att medverka i en allianskonferens för det andliga livets fördjupande. Stora skaror samlades, särskilt om kvällarne, då mötena höllos i Luth. Missionshuset. Gud var oss särskilt nära genom sin Ande, och icke så få sökte frälsning vid Jesu kors.

På återfärden stannade jag en dag i Växiö, där rektorn i folkskollärareseminariet på det mest tillmötesgående sätt berett mig tillfälle att på f. m. hålla ett föredrag för eleverna. Sedan vi på e. m. haft en liten bibelstund i det kära missionshem, där jag bodde, höll jag på kvällen ett föredrag i läroverkets aula över: »Världskrisen och missionen».

I Örebro, dit jag så reste, hade en serie bibelstudier anordnats i Luth. Missionshuset och sedan på söndagen ett Kinamöte. Vid detta tillfälle hade vi den stora glädjen att få se missionens mångårige vän och kommittéledamot, godsägare J. Hedengren, ibland oss. Vi hade också glädjen få lyssna till ett budskap från honom om förbönens betydelse i missionsarbetet. Det grep våra hjärtan. Dagen avslutades med en gemensam missionsstund i det gästfria missionshem, där jag bodde.

N. H—n.

VAD MISSIONSTIDNINGENS VÄNNER SÄGA.

I anledning av en rundskrivelse, som Red. utsänt till Sinims Lands vänner, har ett stort antal synnerligen uppmuntrande svar ingått. Vi taga oss härmed friheten göra några utdrag.

»SOM SVAR PÅ REDAKTIONENS fråga rörande missionstidningen för kommande år vill jag utan tvekan svara, att vi helst se, att den utkommer som hittills, även om den, i följd av kristiden, blir något dyrare. Den hjälp, som gives oss i bibelstudierna, jämte övriga kortare betraktelser önska vi i fortsättningen få behålla, ty för många är det en oväderlig hjälp.»

*

»Sinims Land kommer som en kär vän med levande hälsningar från missionsarbetarne därute, och det är med levande intresse, jag tager del av tidningens innehåll från början till slut. Det var ett lyckligt grepp, då artiklar rörande livet i Gud började införas. Detta bör därför fortsättas, på samma gång som tidningens uppgift som missionstidning hålles främst.»

*

»Jag tycker så mycket om denna lilla tidning, att jag ej kan lägga den ifrån mig, förrän jag läst den blad för blad.»

*

»Bibelstudierna ha varit en oväderlig skatt i tidningen. Tidningen har aldrig varit så omväxlande och trevlig, som under det gångna året. Vi vilja ej vara den förutan. Den är en viktig förbindelselänk mellan skaran därute och skaran härhemma.»

*

»Redigeringen är f. n. den bästa tänkbara såväl i fråga om innehåll som uppställning.»

*

»Det rikare innehåll, som S. L. sedan dess omläggning erbjuder, uppskatta vi, och vi önska, att de redaktionella artiklar, bibelstudier och annat, som förekomma i tidningen, alltfort måtte däri införas.»

*

»Den uppställning, utstyrsel och plan för redigeringen, som nu följes, synes mig värda mycket erkännande. Det ökade prenumerantantalet vittnar ju ock om att man mycket uppskattat detta.»

Ja, på detta sätt skriva tidningens vänner. Alla breven gå i samma tankeriktning; alla uppmuntra de oss och stärka våra händer i Herren. Utan dessa våra trogna vänners bistånd skulle ej tidningen få någon spridning. Tack för all medverkan i handling, i kärlek och i förbön. Vi innesluta alltfort tidn. och dess red. i våra vänners trogna förbön!

Red.

FÖR S. M. K:s BEDJANDE VÄNNER.

Tacksägelseämnen.

För Guds välsignelse över försäljningen i Stockholm, sid. 244.

För missionens understödjare i hemlandet, sid. 251.

Tacksägelse- och böneämnen.

För Anna Erikssons arbete bland kvinnorna i Hancheng, sid. 245.

De nydöpta i Pucheng, sid. 346.

För välsignelsen över stormötena i Ishih-distriktet, sid. 248.

De inföddas växande offervillighet, sid. 249, 250.

För den ökade spridning, tidningen erhållit, sid. 255.

Böneämnen.

Att Gud må bevara de missionärer som återvända till Shensi, sid. 244.

Om Guds välsignelse över missionärsparet Anderssons lilla nyfödda, sid. 244.

Att opiochanteringen ej åter må uppblomstra, sid. 245.

För det oroliga Shensi, sid. 247.

TILL REDAKTIONEN INSÄNDA SKRIFTER.

Från A. B. Svenska kyrkans diakonistyrelses förlag:

Den Evangeliska Missionen,

Dess historia och egenart, av dr Carl Mirht, pris kr. 3: 50.

Missionen i undervisningen, pris kr. 0: 30.

Tillkomme Ditt Rike,

Julbok, utgiven på föranstaltande av Svenska kyrkans missionsstyrelse, pris häft. 1: 50, kart. 2: 25.

Liv och död,

Levnadsteckningar av Elin Silén. Utgiven av Sv. Kyrkans missionsstyrelse, pris kr. 1: 50.

Stjärnan från Betlehem,

Ill. Jultidning för barn och ungdom, pris kr. 0: 30.

Från Svenska Missionsförbundets förlag:

Evangelii Livskrafter

Av Teol. Dr. Joh. Warneck, pris kr. 6:00,

Kongobilder

Av Signe Walter, pris kr. 0: 75.

Från K. M. A:s förlag:

När och fjärran,

Adertonde årgången, pris 1: 75.

Visa tidningen för edra vänner och bekanta och uppmana dem att prenumerera å densamma!

PRENUMERATIONSANMÄLAN FÖR ÅR 1919.

KINA-MISSIONSTIDNINGEN SINIMS LAND,

organ för Svenska Missionen i Kina, anmäler härmed sin 24:de årgång.

Tidningen utkommer efter samma plan som under år 1918. Den vill vara en enande länk mellan missionsarbetarne på fältet och dem, som i hemlandet genom förbön och offer bära upp missionens sak. Med tanke på de rika möjligheter, som nu erbjuda sig på S. M. K:s till skörd mognande fält, kunna vi förvisso vänta ett innehåll i missionsmeddelandena, som med särskilt intresse och förbön skall mottagas av missionens vänner. Av stort intresse äro de iakttagelser, som missionär E. Folke nu är i tillfälle att göra, ooh som undan för undan komma att delgivas tidningens läsare. S. L. vill även genom meddelanden från redaktion och expedition och genom anvisningar för dem, som särskilt på bönens väg vilja vara med i arbetet, vara ett verksamt och sammanbindande organ i det stora, gemensamma arbetet. Genom såväl dessa avdelningar i tidningen, som genom underrättelser från hemlandsarbetet vill S. L. hålla missionens vänner i kontakt med det som rör missionen och är av gemensamt intresse. Enligt en från många håll uttalad önskan kommer även under 1919 en serie bibelstudier att genomlöpa årgången. Ävenså skola goda stycken rörande livet i Gud inflyta.

Red. vill vinnlägga sig om att göra tidningens innehåll så omväxlande som möjligt. Från skilda fält skola meddelanden förekomma, artiklar och notiser av speciellt missionsintresse skola inflyta, och de små missionsvännernas avdelning skall ej heller saknas.

I fråga om illustrationer och utstyrsel vill red. vinnlägga sig om att tidningen fortfarande skall komma att motsvara missionsvännernas anspråk.

Ett hjärtligt tack uttalas till alla dem, som i kärlek och förbön medverkat till vår tidnings spridning. Den ökade spridning, tidningen erhållit under 1918, är en stor uppmuntran, men ännu äro vi ej vid målet. Måtte S. L. därför ännu få komma in i många tusen hem i vårt land!

På grund av att tryckningskostnaderna nära nog fördubblats, måste prenumerationspriset höjas med 50 öre. Således kommer tidningen, rekvirerad på posten, att för helt år kosta kr. 2: 25, 3 kvartal kr. 1: 75, halvår kr. 1: 25, ett kvartal kr. 0: 75, en månad kr. 0: 50.

När 5 ex. eller därutöver under *samma* adress rekvireras från expeditionen, blir priset pr ex. kr. 2: 00 varjämte vart 6: te ex. lämnas gratis.

Prenumerantsamlare kunna ock prenumerera på tidningen å postkontoret i sin hembygd samt insända postens kvittenser till S. M. K:s exp. För varje femtal postkvitton erhålla de då kr. 2: 25 men intet friexemplar.

Enstaka ex. till utlandet kosta kr. 3: 40. Prenumerera i god tid, *helst före årsskiftet!* Begär provexemplar till utdelning. De erhållas gratis å expeditionen.

Obs! När mindre än 5 ex. tages, bör prenumeration ske på posten. *Redaktionen.*

Låtom oss därföre, då vi få ett rike, som icke kan bäfva, vara tacksamma, så att vi tjäna Guð, honom till behag, með helig fruktan och räððhåga, Ebr. 12: 25.

Allt hvað I gören með orð eller gärning, det gören allt i Herren Jesu namn, och tacken Guð Faðer genom honom! Kol, 3: 17.

Förðenskull beðja vi alltið för eðer, att vår Guð ville anse eðer värðiga kallelsen och krafteligen fullborda hvarje goðhetens uppsåt och tröns verk, på det att vår Herre Jesu Kristi namn må varda förhärligat i eðer, och I uti honom, efter vår Guðs och Herren Jesu Kristi nåð, 2 Tess, 1: 11, 12.

PÅ S. M. K:s FÖRLAG

HAR UTKOMMIT

HANS STJÄRNA I ÖSTERN

Illustrerad Jul- och Missionskalender för 1918, 15:de årgången.

Pris häft. kr. 1: 25, kart. kr. 1: 75, klotb. kr. 2: 25.

Då minst 5 ex. rekvireras lämnas 25 % rabatt.

På samma förlag:

Hans stjärna i Östern 1906, 07, 08, 10, 11, 13, 14, 15, 16, 17, 18.	
Framtidsutsikter, av Nath. Högman	à 0: 75
Till mognande skördefält	„ 0: 50
Hvad Gud har gjort	„ 0: 50
Silversmeden, av Hilma Tjäder	„ 0: 25
Midtens rike, av Erik Folke	„ 0: 10
Kina och missionen, av Erik Folke	„ 0: 40
Är missionen skuld till förvecklingarna i Kina? Föredrag av Aug. Berg	„ 0: 25
Sändebud till Sinims Land	„ 1: 00
Daglig förnyelse, av Jane af Sandeberg	„ 0: 10

Utgivna på andra förlag:

På Hedningarnas mark, av Sigrid Engström	à 0: 75
Hvardagspoesi och Sabbatssånger, av Viktor Jernberg	„ 1: 00
Stilla stunder inför brevet till Hebréerna, av Emy Wenström	„ 1: 25
Om bönen, av James H. Mac Conkey	„ 0: 10
Behov som måste fyllas, av Wendela Wigert	„ 0: 15
Läraremissionen, av David Landin	„ 0: 10

Expedition: ***Drottninggatan 55.*** Telegramadress: ***»Sinim», Stockholm.***

Telefon: ***Riks. 44 59. Allm. 224 73.***

INNEHÅLL.

Vår Konung. — Profeten Jesaja och vår tid. — Från redaktionen. — Brevavdelningen. — Vid offerkistan. — Från hemarbetet. — Vad Missionstidningens vänner säga. — För S. M. K:s bedjande vänner. — Till red. insända skrifter. — Prenumerations-anmälan. — Bokannons.

Stockholm 1918. Nordiska Bokindustri A.-B.

N:R 24 ÅRG. 23. 15 DECEMBER 1918. PREN.-PRIS 1: 75

以便以設耳

KINA-MISSIONS-TIDNINGEN "SINIMS LAND"

耶和華以拉

EBENEZER HERREN FÖRSER

UTGIVARE: *KOMMITTÉN FÖR SVENSKA MISSIONEN I KINA.*

DEN HELIGA NATTEN. *Efter en tafla af A. Grass.*

ÄRA VARE GUD I HÖJDEN, OCH FRID PÅ JORDEN, TILL MÄNNISKOR ETT GOTT BEHAG!

Ur Kristliga Föredrag av Hovpredikanten *C. H. Bergman.*

DETTA VAR, SÅSOM VI VETA, den lovsång, som den himmelska härskaran uppstämde i den natt, då Återlösaren föddes till världen. Guds änglar, dessa rena varelser, som icke känna någon högre fröjd än den att tjäna Gud och förhärliga honom, och som aldrig varit fläckade av blodigt hat eller giftig avund eller låg egennytta, de fröjdade sig med en outsäglig glädje över Jesu Kristi heliga födelse, genom vilken det fallna människosläktet åter blivit upptaget till gemenskap med Gud och livets ljus åter uppgått över den i mörkret och dödens skugga inhöljda jorden. Likasom människans fall med alla fallets osaliga följder varit föremål för deras innerliga sorg på det sätt, som himmelens invånare kunna känna smärta och sorg, så blev ock människans återupprättelse från fallet ämnet för deras översvinneliga fröjd och höga jubel. Det var Guds eget fadershjärtas glädje, som återstrålade i dessa hans barns hänryckta lovsång. För deras upphöjda blick var det, såsom vore återlösningens stora verk redan utfört och det förlorade paradiset redan återvunnet åt jorden, när Guds Son hade blivit en människoson. Och det var, såsom hade de med spänd väntan avvaktat det ögonblick, då de i anledning härav skulle få låta Guds rena lov återskalla på jorden. Ty strax efter det Herrens ängel till herdarne i Betlehems ängd framburit glädjebudet om Frälsarens födelse, *strax vart med ängelen ett stort tal av den himmelska härskaran, de där lovade Gud och sade: Ära vare Gud i höjden, och frid på jorden, till människor ett gott behag.*

Men huru hava vi att förstå denna himmelska lovsång? Har väl den verkliga erfarenheten bekräftat dess innehåll? När vi se på tillståndet i världen, sådant det varit under tidernas lopp och ännu är i närvarande dag, var finna vi då någon motsvarighet till så härliga ord eller ens någon full begynnelse till ett motsvarande tillstånd? Är icke jorden, ännu efter det nära tvenne årtusenden förflutit sedan den heliga tilldragelsen, enskilt och allmänt skådeplatsen för samma elände som fordom, full av jämmer och nöd, av krig och krigstillrustning, av slitning och tvedräkt, av Guds äras förtrampande och hans namns ohelgande? Hafva väl de hedniska lasternas styggelser, de köttsliga lustarnas orena andar vikit ens från de folk, som i århundraden och årtusenden haft evangelii ljus ibland sig? Och är det ens någon utsikt förhanden, att dessa makter under den närvarande tidsutvecklingen skola vika, att begärelsens osaliga källor i mänskligheten skola tilltäppas och det fridstillstånd inträda, vilket Guds änglar utropade över jorden vid Jesu födelse och på grund av densamma?

Man skall nu härtill kunna svara,

att lustarnas välde verkligen bliver brutet, och det eviga fridsrikets grund bliver lagd, och Guds ära upprättad i varje hjärta, där Jesu födelse får uppenbara sin kraft, och att sålunda änglarnas lovsång i alla tider besannas hos otaliga troende själar. Neka få vi ock icke, att denna *andliga* uppfyllelse av änglasångens ord på *enskilda* troende är en stor och härlig uppfyllelse av dem, och att det vore idel bländverk och självbedrägeri, om man med förbiseende av denna uppfyllelse ville skåda ut efter en annan. I den enskildes hjärta måste allra först den stora och allmänna grundskada botas, av vilken den arma mänskligheten lider, och genom ingenting mindre kan detta ske, än genom Guds rikes tillkommelse i hjärtat. Och när Guds rike kommer i en människas hjärta, så uppenbarar det sig såsom rättfärdighet och frid och fröjd i den helige Ande. Men mycket skulle vi misstaga oss, om vi föreställde oss, att detta vore *hela* uppfyllelsen av vad änglarne sjöngo eller ens den del av uppfyllelsen, som företrädesvis stod för de överjordiska varelsernas syn. Nej, den frid på jorden, som de bebådade, var ingen annan än denna »frid utan ände», som redan Esaias i fjärran tillbaka liggande tider hade sammanställt med den store Fridsfurstens födelse, då han däiom profeterade: *Allt krig med storm och blodig klädnad skall uppbrännas och av eld förtärt varda. Ty oss är fött ett barn, en son är oss given, vilkens herradöme är uppå hans axlar,* vilken således bär sitt rike med sig och innefattar det i sin person, men icke för att det skall blott så förbliva, utan *på det hans herradöme skall stort varda och på friden ingen ände.* Himmelriket, vilket med Jesusbarnet kommit till jorden, sågo dessa Guds änglar icke blott såsom det livskraftiga frö, som, när det uppspirar i ett människohjärta, där blir en trosplanta, som frambringar de himmelska frukterna av ett nytt andeliv. De sågo det redan såsom det rotfasta och väldiga träd, som kastar sin skugga till världens yttersta ända och lånar sina grenar till fäste och stöd för de bon, som himmelens fåglar bygga därunder, sågo det såsom det härliga, alla folk omfattande fridsrike, vilket vi hava att förvänta i vår Frälsares härliga tillkommelse.

Men om innehållet av änglarnes lovsång var sådant, var det då icke en för tidig, förhastad hänförelse, som kom dem att redan vid Jesu första uppenbarelse vid hans torftiga födelse till världen uppstämma densamma? Ack nej, det var lika litet en irring hos dem, som det är det hos lärkan, när hon redan tidigt, under den kalla och vintriga vårdagen, med jublande sång hälsar sommarens ankomst. Guds änglar och Guds profeter, de tala evighetens språk, de se tingen i Guds ansiktes ljus, de överskåda tidevarven med den blick, för vilken »tusende år äro såsom en dag, och en dag såsom tusende år». Och så uppgår ock här såsom redan närvarande för dem all den härlighet, som skall uppspira ur skötet av den stund, då Jesus

födes till jorden. Detta är för dem en ny, tillförne icke sedd uppenbarelse av Guds makt och nåd, och anblicken därav kommer dem att i hänryckningens fröjd utbrista: *Ära vare Gud i höjden, frid på jorden, till människor ett gott behag.*

Vilket intryck borde ej denna de himmelska varelsernas lovsång göra på oss människor, varje gång det förunnas oss att åter fira vår Frälsares födelsefest. Icke dem utan oss är barnet fött och sonen given. Huru borde då icke i våra hjärtan röra sig ett outsägligt begär att lära känna vad oss i Kristus, Guds Son, är givet, känna det med levande tro och inre förvissning! Så allena skola vi tillbedja i anden inför gudaktighetens stora hemlighet, så allena skola ock våra läppar upplåtas att prisa Gud, som med en sådan barmhärtighet förbarmat sig över vårt släkte och med en sådan nåd ärat detsamma.

FRÅN REDAKTIONEN.

En god jul och ett gott nytt år med rik välsignelse från Gud tillönskar redaktionen på det hjärtligaste alla tidningens och missionens vänner! Tack för allt troget och kärleksfullt samarbete under det svunna året. Tack för all förbön, för allt välvilligt överseende och för all hjälp med den lilla missionsbudbärarens spridning. Genom Eder hjälp ha vi nått det goda resultatet, att tidningens upplaga stigit från 3,300 ex. till 4,000. Vi gå emot det nya året förvissade om, att genom Eder fortsatta hjälp Sinims Land skall vinna ännu många nya vänner. Samtidigt ber redaktionen att alltfort få vara innesluten i missionsvännernas trogna förböner.

Senaste nytt från fältet. Ett brevkort från br. Erik Folke, dat. Yuncheng d. 20 sept., har just anlänt. Folke meddelar, att den infödda församlingens ledarekonferens skulle börja dagen därpå. Därvid skulle församlingsäldsten Ching (= Silversmeden. Hans levnadsteckning finnes på S. M. K:s förlag, pris 25 öre) invigas som Vühsiangförsamlingens pastor. Ching blir den förste infödde pastorn på vårt fält. Vidare meddelar Folke att Maria Nylin låg sjuk i tyfoidfeber och att Josef Olsson låg sjuk i magsår, dock av lindrig art. Han vårdades på Chosensjukhuset. Det är nu lugnare i Shensi, och missionärerna hade återvänt till Hoyang.

En svensk skola för missionärernas barn. Ett av de svenska kinamissionärerna länge närt önskemål har varit att få en gemensam svensk skola för missionärernas barn ute på fältet. Detta önskemål synes nu komma att förverkligas. Då ett enastående gynnsamt tillfälle att förvärva en för en sådan skola lämplig byggnad på Chikongshan, den kända sommarrekreationsorten, erbjöd sig, trädde några svenska missionärer tillhörande Svenska Missionsförbundet och Svenska Missionen i Kina i underhandling med säljaren och inköpte sagda egendom på synnerligen goda villkor under förhoppning att denna åtgärd måtte vinna gillande och stöd av ledningen i hemlandet och att dessa tvenne sällskap gemensamt må åtaga sig denna skola. Vi skola seder-

mera återkomma till denna fråga. Missionär Folke meddelar att skolan, som omedelbart kunde tagas i bruk, öppnades den 1 okt. med 12 elever. Fru Folke hade t. v. åtagit sig husmoderns uppgift och fröken Ester Jonsson, som synts må väl av bergsvistelsen, hade med hoppfullhet begynt deltaga i skolundervisningen tillsammans med fru Björkdahl.

Med innerlig glädje och tacksamhet till Gud kunna vi redan nu meddela, att Herren manat en av sina trogna förvaltare att skänka hela den för S. M. K:s andel i företaget erforderliga summan, 20,000 kr.

Kära missionsvänner! Glädjens med oss! När denna tidning når eder, är, så vitt allt går efter beräkning, denna dyrbara offergåva genom telegrafens hjälp redan framme i Kina. Här har det ordet besannats: »*Förr än de ropa vill jag svara och medan de ännu tala skall jag bönhöra*». —

Hans Stjärna i Östern har även i år fått röna ett välvilligt mottagande. Upplagan är redan i det närmaste slutsåld. Ett hjärtligt tack till alla som medverkat till dess spridning!

Glöm ej att prenumerera på Kina-missionstidningen Sinims Land i god tid före nyåret. Därigenom blir det möjligt för red. att beräkna upplagans storlek. För vidare upplysningar se anmälan. Genom prenumeration på posten underlättas vårt arbete mycket.

EN JULOTTA.

Av *Inez Bölling.*

GLADA BARNARÖSTER HADE tystnat och många par lyckliga, trötta barnaögon slutits i julnattens korta sömn därute på den avlägsna lilla missionsstationen. Skolflickor och julgäster, opiepatienter och tjänare — tillsammans en liten skara av omkring 50 personer — hade varit samlade i missionärens bästa rum, och där hade den tända granen (cypressen!), julevangeliet, julsånger och ej minst de små gåvorna värmt både stora och små och framkallat månget glädjerop, men nu var allt så stilla, så stilla. — — —

Vad!? Bultar man redan på porten? Men, det kan väl inte vara morgon än. — Jo, nu bultar det igen. Ingen därnere hör.

»Uang-ta-sao!» — Ett sömnigt: »Oj!» hörs från kvinnornas gästrum. »Uang-ta-sao», kommer det igen, »kai män!» (= öppna dörren!)

Nu vaknar mor Uang, bibelkvinnan.

»Är det du, mor Ma?»

»Ja, det är jag, öppna!»

»Ja, ja, vänta litet.»

En stunds väntan och så går mor Uang ut och drar ifrån den stora trärigeln för den väldiga porten och släpper in den nattliga gästen.

»Är det dags än?» hörs mor Ma's ivriga stämma.

»Dags än, nej, vi ha inte sovit länge alls — nej, det är nog inte dags än — In-ri skulle väcka när det blev dags, och det har han inte gjort än.»

»Ja, jag var så rädd att försova mig, så jag gick upp så fort jag vaknade. Jag kan väl få sitta på kangen hos dig, tills vi ska' gå.»

»Visst kan du det, vi äro 5 st. förut, men det finns nog plats.»

— Den kära lilla mor Ma! I sin iver att hinna i tid till julottan hade hon störtat upp mitt i natten. Då

Fru Berg, jämte kineskvinnor på en s. k. »kang».

hon bultade på porten, visade missionärens klocka 1/2 1! Men nu kunde det ju bli några timmars vila — bara det inte vore så mycket att språka om! Det är ju första julhögtiden *hon* är med bland dem som tillbedja den sanne Guden och den han har sänt, Jesus Kristus. Förra vintern hade hon ännu gått bunden i opiebegärets starka snara, men nu var hon fri. Nu kunde hon sedan några månader tillbaka prisa Gud för syndernas förlåtelse och frid genom blodet. Åh, vad hon väntade sig mycket av denna högtid!

Så småningom mattades rösterna av och täta, jämna andedrag förrådde, att sömnen dock till slut tagit överhand.

— Kl. 5 gick In-ri väckarronden. Men långt dessförinnan hade »Ting, ting, ting-a» (= Lyss, lyss, lyss — med fortsättning: änglarna sjunga med högan röst; ära vare Jesus, som i dag låtit sig födas till jorden) ljudit från skolflickornas sovrum och muntra barnaröster språkat om alla de små saker, som deras julpaket innehållit. Tänk, flickor långt borta i Sverige hade skickat dem gåvor. Hur underbart var det ej alltsammans: — leksaker, syskrin med små saxar och fingerborgar m. m., ja, två av dem hade t. o. m. fått var sin liten docka!

Men nu gick den stora gonggongen, och man samlades i en lång rad för att tåga till kapellet, som låg ett par huslängder bort på samma gata. Ej det minsta lilla ljussken lyste därute. Man måste treva sig fram. Tystnad och mörker runt om — en riktig bild av hednamörkret, som ännu låg så tungt över de många, många hjärtana och hemmen i staden!

Men ut genom kapellporten strömmade både ljus och värme emot den lilla skaran, och därinne strålade från tvenne kinesiska transparanger änglabudskapet oss till mötes: »Ära vare Gud i höjden, frid på jorden, till människorna ett gott behag» — och stilla och mäktigt gripande ljöd snart från överfulla hjärtan sången:

»Jesus, min Herre, från Betlehem kom»,
med kören:

»Han kom för mig, för mig;
Han kom för mig, för mig».

Orgeln ledde så säkert vers efter vers, och det var väl det, ty rösten svek en av rörelse. Det blev med ens så underbart, det stora som skett med denna lilla skara, som *förr* ej kände honom, men som *nu* kommit honom nära genom tron på hans namn. »Uttagna ur mörkrets väldighet» — »försatta i den älskade Sonens rike». — O, under av under!

Kineskvinnor på hemresa från en missionsstation.

Så ljöd julbudskapet igen, värmande, *närmande* till barnet i krubban — till honom, som blev fattig för vår skull, på det att vi genom hans fattigdom skulle bliva rika. — O, vi kände riktigt, *hur* rika vi blivit genom hans fattigdom! Vi kände också vilken oändlig nåd det var att ha fått komma dit ut för att hjälpa till att göra en *sådan* Frälsare känd, för dem som förr ej vetat om honom.

När så sista sången förklingat — den som påminde om det sköna namnet Immanuel (= Gud med oss!) och en och annan ljusstrimma bröt sig fram därute, bådande en ny dags ankomst, då sträckte sig hela ens själ med längtan efter den dag, då Herrens kunskap skall övertäcka jorden som vattnet övertäcker havets botten, då det ej som nu blott skall vara några *få* här och där, som fått Herren kär, utan »*folken* skola i hans ljus församla sig så gärna».

*

Den lilla högtidsfirande skaran bryter upp — julottan, den av så många, både unga och gamla, länge efterlängtade stunden, är tillända. Det sjunger emellertid alltjämt i hjärtat, och skolflickorna ha riktigt svårt att hålla jultonerna inom sig, men nu måste det ju vara tyst, ty nu träda vi åter ut på gatan. Rätt folktomt är det ju i den tidiga morgonstunden, en och annan av grannarna är dock ute i rörelse.

En av dem stannar förundrad mitt för porten och ser på hur den lilla gruppen troppar av. Förvåning står målad i hela hans ansikte. När ingången är fri, kan han ej låta bli att titta in. Här måste vara något särskilt i dag — ljus och lyktor och utländska lampor brinna i den tidiga morgonen — och så mycket högtidsklätt folk! det är som det vore nyår, tänker han, men det är inte nyår än — vad kan det där utländska folket då ha för sig i dag?

De våra ha så brått att rusta till och duka fram till julfrukost åt alla sina gäster därinne på gården — men nu observeras den besökande av vår unge evangelist. Med ett vänligt: »Har ni ätit?» hälsar han honom, men tillägger genast: »Var så god och stig in!»

Dröjande efterkommer han inbjudningen. Han vill egentligen inte ha

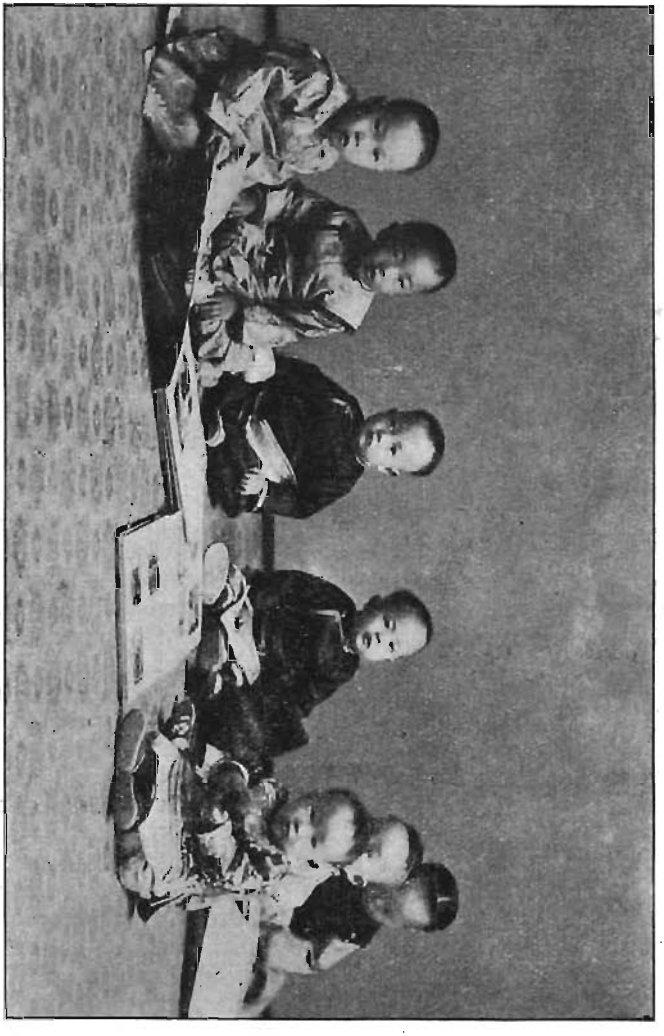

Från Kinas barnavärld.

något med »det där folket, som följer utländingen» att göra. Men det vore ju roligt få höra vad de ha för sig i dag, eftersom de ha så festligt.

»Vi ha inte hunnit till nyår än, och inte är det den 1:ste eller 15:de heller, och ändå ha ni högtid — vad är det för högtid?» frågar han. Evangelisten lämnar sina bestyr och sätter sig ned med den besökande. »Jo, ni, min äldre broder, vet nog inte om den sanne Guden, som skapat himmel och jord och allt vad vi se och som har sänt oss, syndiga människor, en Frälsare? Det är hans födelsedag, vi fira i dag — en stor högtidsdag.» — »Nej, det har jag ej hört — *det veta vi här intet om.*»

Förvånad, liksom gripen av den glädje, den högtidsstämning som vilar över missionsstationen och dess folk denna julmorgon, glömmer den gamle, att han ju skulle hålla sig på avstånd ifrån »den där hopen» och sitter ner och lyssnar, bara lyssnar och förundras över vad han får höra. Om han bara kunde fatta — *bara* han kunde fatta! — men han är ju så gammal, och allt det där är ju så nytt. Gott låter det i alla fall — *om* han bara kunde fatta det! — Blicken säger att det är något han ville sträcka sig efter, men ej förmår — »ingen har sagt oss det, — *det veta vi här intet om* » — har *du* sett den blicken? Har du sett den *en* gång, glömmer du den aldrig!

Utanför kapellet i Hancheng.

Gud give att i denna juletid den blicken måtte få tränga ända till djupet i månget hjärta, till *ditt* hjärta, du som i tankarna nu varit med om julotta i avlägsen hednabygd, och mana dig att låta *ditt* ljus lysa så att det tränger ända ut i det mörker, som ännu vilar tungt över tusenden och åter tusenden!

»Vi veta ej om det! *Ni* fira högtid — och vi veta ej om det.» — Är det *mitt* fel — är det ditt — att skaror ännu famla i mörker? Må den frågan gripa oss på allvar och komma oss att, medan vi ännu fröjdas i våra ljusa, glada hem över Jesusbarnet, på nytt viga våra liv åt hans tjänst, som kom, »de villade att söka upp och hjälpa de elända»!

FREDRIKA HALLIN,
75 ÅR.

BLAND KINAMISSIONÄRERnas 75-åringar inträder i dagarna den första från S. M. K., nämligen fröken Fredrika Hallin, född den 15 dec. 1843. Den har varit rätt skiftesrik, den långa arbetsdagen. 1880 utexaminerades fröken H. från folkskollärarinneseminariet i Stockholm och deltog sedan under sin lärarinnetid i olika slag av religiös verksamhet därstädes intill år 1889, då hon avskildes för Kina, dit hon avreste samma år. Sedan dess har fröken Hallin två gånger besökt hemlandet, åren 1898—99 och 1912—13.

Till åren äldst bland S. M. K:s missionärer var fröken H. länge »mamma» för de systrar, som sedermera ankommo dit. 1895 bosatte hon sig i Meiti, söder om Shansiberget, och utförde där genom opieasyl och undervisning ett uppoffrande och gediget arbete. Den därunder grundade församlingen är den nuvarande Juichengförsamlingen. Sin mesta tid har hon dock tillbringat i Yuncheng, under många år som föreståndarinna för en flickskola. För övrigt har arbetet bestått i bibelundervisning bland kvinnor på olika stationer. Långa och besvärliga resor avskräcka aldrig. Så finna vi vår syster även under senare år med en skara kvinnor omkring sig i Mienchih och följande vecka, efter en färd tvärs över hela fältet i en skakande kärra, på vår vestligaste utpost, Pucheng.

Som författarinna har fröken H. utmärkt sig genom utarbetandet av en mindre bok, »Chen tao hsiao in» = »enkel handledning i den sanna läran», som varit och är till ovärderlig hjälp vid undervisningen av nyintresserade. Den har även ådragit sig berättigad uppmärksamhet i flera andra missionssällskap.

För visso skola vännerna i hemlandet förena sig med missionärerna på fältet, och med de troende kineserna, i tack till Gud för vår systers långa och trägna tjänst i Kina samt i en varm tillönskan om att Guds allra rikaste välsignelse alltfort må vila över henne i livets sena afton.

BREVAVDELNINGEN.
STORMÖTESTID I ISHIH-DISTRIKTET.
(Forts.)

Hedningarne förstodo nu, att fångvaktare Huang blivit en kristen.

Det var hans dotter, som utgjorde den tredje i gruppen. Hon är rikt begåvad å huvudets vägnar och inhämtade snart yttersidan av evan-

gelium — *kunskapen* om sanningen. Men därvid stannade det; hon ville icke göra sinnesändring, icke lämna sina skötesynder, spel och lösaktighet. Vi funno snart, att hon utgjorde ett stort hinder i vårt arbete; var och en visste ju, hurudan kvinna hon var. Till slut måste något göras för att visa, att hon icke tillhörde oss. Min hustru talade rent ut med henne om hennes lastbara liv och förbjöd henne tillträde till vårt mottagningsrum, för så vitt hon icke bättrade sig. Den allmänna gudstjänsten finge hon dock besöka — vi ville ju icke rycka undan för henne räddningsplankan, det enda tillfälle hon kunde få att höra om frälsning för de förlorade. Det märkliga var, att hon nu icke fattade humör och uteblev även från gudstjänsten. Hon fortfor att komma till denna, satt ned i stillhet och hörde samt avlägsnade sig lika stilla och tyst, som hon kommit. Ingen tog heller någon notis om henne. Guds levande ord verkade emellertid på hennes hjärta, och till slut måste det även för henne bli ett avgörande. Detta ägde rum i fjol, då rövarne härjade i trakten. Hon rentav skrämdes, kan man säga, till Frälsaren. Nu lämnade hon sig helt åt honom och bröt alldeles med sitt forna liv. För sin man — ty hon är gift — har hon under 15 år varit som en främling; nu är hon försonad med honom. Av den lättjefulla spelerskan har blivit en flitig, huslig kvinna. Det allmänna omdömet från hedningarnes sida är: »O, vilken förändring!» Hon har även funnit arbete för sin nye Mästare, i det hon samlar barnen omkring sig och söker leda dem till Jesus.

Stormötet i Ishih var för övrigt mycket gott. Det bästa av allt var nog morgonbönemötet den andra dagen. Detta leddes av en evangelist. En alldeles särskild bönens ande var utgjuten över de församlade. Sedan många bedit och vi omväxlat med en sång, sade ledaren: »Låt oss ännu en gång förena oss i bön, och må då *alla* bedja, *var och en* lägga fram sin särskilda nöd för Gud!» Då hördes bland andra *en* röst, som Guds änglar måste med glädje lyssnat till. Det var den uteslutne syndarens, snickaren Kuos. Han har trots sin uteslutning fortfarande besökt gudstjänsterna. Vid Peichuang-mötet var han med, och till Ishih kom han även, tyst deltagande i alla möten. Men nu började han bedja. Först bad han om allmän välsignelse, men snart trängde sig hans egen nöd i förgrunden, och det blev *syndabekännelse.* Han bröts alldeles ned, sökte behärska sig och började omigen, men rösten kvävdes på nytt av snyftningar och till sist av hejdlös gråt. Det var en ljuvlig musik. Ja, hade våra hjärtan varit rätt stämda, skulle vi förvisso ha hört himlens harpor falla in.

Jag talade sedan med Kuo, ty jag ville trösta honom med Guds nådelöften till botfärdiga syndare. Jag framhöll, att inför Herren vore han återupptagen i nåd, i samma ögonblick han ångrade och bekände sin synd. Inför människor vore det dock nödvändigt, att hans fulla upprättelse bleve bestyrkt genom ett heligt liv, varför det måste dröja någon tid med hans återupptagande i församlingen. Detta var han så nöjd med, bekände också, att han före sitt fall länge varit slapp och trög i sitt kristna liv och förstod, att detta varit orsaken till fallet.

Sådana upplevelser behöva vi för vår tros upplivande. Så har ändå Guds Ande icke helt lämnat oss! Vi behöva se sådant som en motvikt till, vad vi annars se av torr, livlös dogmkristendom i många bekännares liv. Jesus har icke hos alla fått bliva den levande, i deras liv ingripande

kraften; samvetet är icke gripet av *synd* och *nåd*.

Uan chüen i juli 1918.

Axel Hahne.

EN TID AV FASA I SHENSI.

FULL AV ORO VAR LUFTEN, OCH fulla av oro voro folkets sinnen vid kvartalets ingång, ty storboven Ko chien hade funnit sitt två månaders långa försök att intaga Si-An fåfängt och hade därför med sina oräkneliga sällar dragit sig österut till S. M. K:s bygder för att där skörda, vad de små ligorna ej redan höstat in. En tid full av fasa inträdde ock i våra trakter, sådan att den trotsar all beskrivning. Mången uppgav under densamma andan av förskräckelse; andra togo sig på olika vis av daga för att slippa gå de hotande farorna och en kvalfull tortyr till mötes.

Många av våra troende ha skonats på ett underbart sätt, t. o. m. hedningar, som tagit sin tillflykt till dem. Dock icke alla. De större upprors- och rövarehövdingarna, som synas ha för avsikt att skona de kristna, kunna ej kontrollera de skaror som följa dem (de flesta blott till namnet för att komma i tillfälle att få plundra), och därför blir faran för våra troende och oss själva större för varje dag. Flera av våra välbärgade kristna ha därför under längre tider tagit sin tillflykt till missionsstationen, och några ha följt mig hack i häl på mina resor. Trots detta ha flera fått lida oerhört.

En man, som i 4 mån. hade bott på stationen, blev under ett besök i sitt hem gripen och under utpressningsförsök slagen till döds. 1,000 täls avfordrades honom kontant. Hela hans egendom tros emellertid knappast uppgå till så mycket. Då han dödades, var jag på konferensen i Yuncheng. Det gjorde mig mycket ont att höra härom, isynnerhet som jag ej kan komma ifrån den tanken, att mannen möjligen kunnat räddas, om jag varit hemma. Själv hade jag ock känt mig mycket oviss, huruvida jag under dessa farouppfyllda tider borde lämna min församling. Men denna konferens' stora betydelse, br. Folkes närvaro m. m. gjorde, att jag till slut reste.

En annan troende, f. d. friskareledare, vid namn Cheng blev i sitt hem bunden och uppfordrad att utbetala alla kontanter, han hade i hemmet och därjämte tusen täls. Hans hustru uppmanade nu bovarna att följa sig, så skulle hon visa dem, var pengarna voro nedgrävda. Alla lämnade nu Cheng, och denne, som ropade till Herren om räddning, fann till sin häpnad, att repen lossnat. Bakbunden, som han ändock var, rullade han sig utför en brant och undkom så bovarna men skadade sig betydligt. Han flydde nu till vår utstation i Chenhsien och stannade där, tills såren läkts eller omkring 3 veckor. När rövarna vände åter efter att ha uppgrävt det silver, som Chengs hustru anvisat dem, funno de hemmets herre försvunnen. I sitt sällskap hade de en man, som förut tjänat hos Cheng. Denne ledde nu undersökningen till de väl dolda underjordiska gångarna i hemmet, vilka han själv varit med om att gräva, och där nere funno de »husbonden n:o 2», en yngre broder till Cheng, som likväl icke var troende. Denne torterade de i 5 dygn, under vilka han sålde allt i hemmet, som han kunde finna köpare till, och så utbetalade han till rövarna omkring 500 täls. Under 5:te dagens tortyr, just då jag stod färdig att skicka en man för att förbinda hans sår, uppgav han emellertid andan på grund av sina smärtor.

När Cheng kom åter till sitt hem från vår utstation och såg sin broder ännu ligga där sönderslagen och bränd, skyndade han att få honom tvättad, klädd och lagd i kista. Hans känslor härunder, även på grund av hemmets

skövlade utseende, kunna lättare tänkas än skildras. Hans släktingar och anhöriga samt byfolket stormade nu inpå honom och berättade, att bovarne, 5 till antalet, ännu befunno sig i en grotta i närheten, samt förehöllo honom, »att såvitt han själv, hans söner och brorsöner, alla vuxna, gjorde sig förtjänta av namnet *män*, måste de omedelbart utkräva hämnd. Stackars Cheng, han föll för frestelsen och lovade att följa sina brorsöner och söner, som utan hans medgivande ej vågat gå åstad. Under natten överföllo de rövarne, dödade ledaren och den forne drängen, medan de övriga flydde. Några dagar senare kom Cheng till evangelisten i Chenghsien och berättade i hemlighet, vad som skett. Denne omtalade allt för mig.

Cheng kom sedan till Hoyangs stormöte, där upprop av medlemmar hölls den 10:de sistl. maj. Efter mötets slut kom han in på mitt rum och frågade efter orsaken till att icke hans namn ropats upp. Då jag sade honom, att jag i hemlighet — för att ej blottställa honom — strukit hans namn, enär jag ej för konsekvensens skull vågade låta en, som deltagit i mord, kvarstå som församlingsmedlem, sjönk hans huvud och fylldes ögonen med tårar.

»Jag gjorde det icke själv», sade han, »men jag förmådde ej hålla de ungas hand tillbaka.» Stackars Cheng! Må Gud föra honom till rätta igen!

Under sådana förhållanden som de nu skildrade är klart, att våra två reseevangelisters arbete mycket förhindrats. De stationära evangelisterna på utstationerna ha däremot haft rikare tillfällen än annars att verka Herrens verk. Bibelkvinnorna åter ha alldeles varit ur stånd att kunna företaga några resor i trakten av Hoyang. I Hanchengdistriktet däremot har ställningen tillåtit dem att resa obehindrat omkring både söder om bergen och söder om staden.

Uanchüen i Juli 1918.
Robert Bergling.

FRÅN HEMARBETET.

»Hur tidsåldrar skifta och världar
sig välva,
Hur rikena vackla och tronerna
skälva,
I dagar som flyktat,
stund som nu är,
I öden som framtidens sköte än bär
Du, Herre, förbliver i nåd och i tro
För evigt densamme, vårt A och
vårt Ö.»

JA, HUR STORT ÄR DET EJ I orostider som dessa att veta att Herren är för evigt densamme! Och alltjämt samlar han omkring sig en hängiven skara, som i offervillig kärlek viger sig åt hans heliga tjänst. Mycket av denna kärlek få vi se under våra resor i bygderna. Från en vän, som på senare tid stiftat bekantskap med S. M. K:s arbete och blivit kallad till ombud, ha vi mottagit ett mycket uppmuntrande brev, ur vilket vi anföra följande:

»Det är under djup känsla av ansvar, men ock med den innerligaste glädje och tacksamhet till Gud som jag mottager kallelsen att bli ombud för S. M. K.

Hur kan Gud vara så outsägligt nådig och god mot mig, att han *nu* kallat mig att i någon ringa mån få tjäna honom i arbetet för detta fält, som nu står moget till skörd.

Jag, som aldrig har varit med förr, ja, som inte ens känt till det under brytnings- och sånningstiden! Inför denna nåd smälter mitt hjärta alldeles ned. Bed för oss häruppe, och alldeles särskilt för mig, att Herren får sådan makt över våra liv, att han må kunna använda oss i sin tjänst.»

*

Kandidat G. Österberg, som under hösten företagit rätt omfattande resor, har därunder fått röna icke ringa uppmuntran. Glad har han återkommit från sina färder medförande dyrbara offergåvor till »förrådshuset» från vänner, vilka Herrens kärlek fåt tvidröra. Under september reste broder Ö. i Väs-

tergötland och besökte under oktober enligt särskild kallelse alla Östra Härads Ungdomsförbunds föreningar. Sedan har färden gått till skilda platser i Småland, Östergötland, Södermanland och Västmanland.

*

En av de sista dagarne i nov. hade S. M. K:s syförening i Malmö anordnat försäljning i Betelkyrkan, vilken på det mest tillmötesgående sätt ställts till förfogande. Denna syförening har gamla anor. Den började sitt trofasta, uthålliga arbete omkring 1892. Och alltjämt är den, under sin goda ledning, livskraftig och varm för missionens sak. Resultatet i år blev 1,200 kr., emot 900 kr. i fjol. — Betelkyrkan i M. är en minnesrik plats för många av S. M. K:s missionärer. På den tid färden gick till Kina över Tyskland och Genua, blev Malmö och det gästfria ombudshemmet där en sista hållplats i Sverige liksom ock den plats, där man vid återkomsten först landsteg. Vid dessa tillfällen talade ofta de utresande eller återkommande missionärerna i Betel.

Denna försäljning stod först på programmet för mitt Malmöbesök. Det var en skön begynnelse då Guds kärlek värmde våra hjärtan.

Sedan följde en serie bibelstudier på K. F. U. M:s hörsal över: Profeten Amos och vår tid, ett missionsföredrag på K. F. U. K:s lokal och adventspredikan i Ev. Luth. missionssällskapets missionshus. Därefter gick färden till Kristianstad, där jag stannade tvenne dagar och talade över »de heligas gemenskap» och »de heligas hopp», med särskild anknytning till missionstanken. Sedan besökte jag några platser i Småland: Nässjö, Ölmstad och Skärstad där nu, som alltid, mycken kärlek till Herren och hans rikssak ådagalades. Ja, vilket missionssinne finnes det inte i Smålands bygder! I en ortstidning, som föll i mina händer, såg jag under rubriken: »Missionsauktioner» referat från icke mindre än 19 sådana. Resultatet hade ofta gått upp till 1,000 kr. och därutöver. Ja, i en liten församling på 800 invånare hade missionsauktionen inbringat över 3,000 kr. Överallt, där jag varit, har spanska sjukan gått allvarligt härjande fram, och mycken sorg och förstämning råder ute i bygderna. Döden har gjort talrika skördar, och sorgen har blivit bofast i tusende hem. O, att blott allt detta finge bana väg för honom, som allena kan läka de i hjärtat förkrossade!

N. H—n.

FÖR S. M. K:s BEDJANDE VÄNNER.

Tacksägelseämnen.

För det gångna årets goda samarbete, sid. 260.

För tidningens ökade spridning, sid. 260.

Att en skola för missionärernas barn på fältet genom Guds underbara ledning kommit till stånd, och att Herren i stor nåd därtill givit de nödiga medlen, sid. 260, 261.

Böne- och Tacksägelseämnen.

För den förste infödde pastorn på vårt fält, Ching. sid. 260.

För fröken Fredrika Hallin sid. 266.

Evangelii segrar i Ishihdistriktet, sid. 267.

För missionens vänner i hemlandet, gamla och nya, sid. 269.

Böneämnen.

För Maria Nylin, som sjuknat i tyfoidfeber, sid. 260.

För Josef Olsson, som intagits på sjukhus för magsår, sid. 260.

För S. L:s redaktion.

Det oroliga Shensi, sid. 268.

PRENUMERATIONSANMÄLAN FÖR ÅR 1919.

KINA-MISSIONSTIDNINGEN SINIMS LAND,

organ för Svenska Missionen i Kina, anmäler härmed sin 24:de årgång.

Tidningen utkommer efter samma plan som under år 1918. Den vill vara en enande länk mellan missionsarbetarne på fältet och dem, som i hemlandet genom förbön och offer bära upp missionens sak. Med tanke på de rika möjligheter, som nu erbjuda sig på S. M. K:s till skörd mognande fält, kunna vi förvisso vänta ett innehåll i missionsmeddelandena, som med särskilt intresse och förbön skall mottagas av missionens vänner. Av stort intresse äro de iakttagelser, som missionär E. Folke nu är i tillfälle att göra, ooh som undan för undan komma att delgivas tidningens läsare. S. L. vill även genom meddelanden från redaktion och expedition och genom anvisningar för dem, som särskilt på bönens väg vilja vara med i arbetet, vara ett verksamt och sammanbindande organ i det stora, gemensamma arbetet. Genom såväl dessa avdelningar i tidningen, som genom underrättelser från hemlandsarbetet vill S. L. hålla missionens vänner i kontakt med det som rör missionen och är av gemensamt intresse. Enligt en från många håll uttalad önskan kommer även under 1919 en serie bibelstudier att genomlöpa årgången. Ävenså skola goda stycken rörande livet i Gud inflyta.

Red. vill vinnlägga sig om att göra tidningens innehåll så omväxlande som möjligt. Från skilda fält skola meddelanden förekomma, artiklar och notiser av speciellt missionsintresse skola inflyta, och de små missionsvännernas avdelning skall ej heller saknas.

I fråga om illustrationer och utstyrsel vill red. vinnlägga sig om att tidningen fortfarande skall komma att motsvara missionsvännernas anspråk.

Ett hjärtligt tack uttalas till alla dem, som i kärlek och förbön medverkat till vår tidningsspridning. Den ökade spridning, tidningen erhållit under 1918, är en stor uppmuntran, men ännu äro vi ej vid målet. Måtte S. L. därför ännu få komma in i många tusen hem i vårt land!

På grund av att tryckningskostnaderna nära nog fördubblats, måste prenumerationspriset höjas med 50 öre. Således kommer tidningen, rekvirerad på posten, att för helt år kosta kr. 2: 25, 3 kvartal kr. 1: 75, halvår kr. 1: 25, ett kvartal kr. 0: 75, en månad kr. 0: 50.

När 5 ex. eller därutöver under *samma* adress rekvireras från expeditionen, blir priset pr ex. kr. 2: 00 varjämte vart 6: te ex. lämnas gratis.

Prenumerantsamlare kunna ock prenumerera på tidningen å postkontoret i sin hembygd samt insända postens kvittenser till S. M. K:s exp. För varje femtal postkvitton erhålla de då kr. 2: 25 men intet friexemplar.

Enstaka ex. till utlandet kosta kr. 3: 40. Prenumerera i god tid, *helst före årsskiftet!* Begär provexemplar till utdelning. De erhållas gratis å expeditionen.

Obs! När mindre än 5 ex. tages, bör prenumeration ske på posten. *Redaktionen.*

TILL REDAKTIONEN INSÄNDA SKRIFTER.

Från Svenska Missionsförbundets förlag:

Vinterny, pris kr. 2: 00.
Hem, Hem, pris kr. 1: 00.
Kring Granen och Brasan, pris 45 öre.
Barnens Jul, pris 35 öre.
Från Ev. Fosterlands-Stiftelsens Förlags-

Från Ev. Fosterlands-Stiftelsens Förlags-expedition:

Varde ljus! pris kr. 2: 50.

PÅ S. M. K:s FÖRLAG

HAR UTKOMMIT

HANS STJÄRNA I ÖSTERN

Illustrerad Jul- och Missionskalender för 1918, 15:de årgången.

Pris häft. kr. 1: 25, kart. kr. 1: 75, klotb. kr. 2: 25.

Då minst 5 ex. rekvireras lämnas 25 % rabatt.

På samma förlag:

Hans stjärna i Östern 1906, 07, 08, 10, 11, 13, 14, 15, 16, 17, 18.
Framtidsutsikter, av Nath. Högman . . . . à 0: 75
Till mognande skördefält . . . . . „ 0: 50
Hvad Gud har gjort . . . . . „ 0: 50
Silversmeden, av Hilma Tjäder . . . . . „ 0: 25
Midtens rike, av Erik Folke . . . . . „ 0: 10
Kina och missionen, av Erik Folke . . „ 0: 40
Bär missionen skuld till förvecklingarna i Kina? Föredrag av Aug. Berg „ 0: 25
Sändebud till Sinims Land . . . . . „ 1: 00
Daglig förnyelse, av Jane af Sandeberg „ 0: 10

Utgivna på andra förlag:

På Hedningarnas mark, av Sigrid Engström . . . . . à 0: 75
Hvardagspoesi och Sabbatssånger, av Viktor Jernberg . . . . . „ 1: 00
Stilla stunder inför brevet till Hebréerna, av Emy Wenström . . . . . „ 1: 25
Om bönen, av James H. Mac Conkey „ 0: 10
Behov som måste fyllas, av Wendela Wigert . . . . . „ 0: 15
Läraremissionen, av David Landin . . . . „ 0: 10

Expedition: ***Drottninggatan 55.*** Telegramadress: ***»Sinim», Stockholm.***
Telefon: ***Riks. 44 59. Allm. 224 73.***

INNEHÅLL.

Ill. Den heliga natten. — Ära vare Gud i höjden etc. — Från Redaktionen. — En Julotta. — Fredrika Hallin 75 år. — Brevavdelningen — Från hemarbetet. — För S. M. K:s bedjande vänner. — Anmälan. — Till red. insända skrifter.

Stockholm 1918. Nordiska Bokindustri A.-B.